

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	<i>I Meddelelser</i>	
	Rådet	
97/C 76/01	Rådets resolution af 24. februar 1997 om en EF-strategi for affaldshåndtering	1
97/C 76/02	Meddelelse	4
97/C 76/03	Rådets afgørelse af 24. februar 1997 om udnævnelse af en suppleant til Det Rådgivende Udvalg for Uddannelse inden for Arkitekturområdet	5
	Kommissionen	
97/C 76/04	Ecu	6
97/C 76/05	Oversigt over dokumenter, som Kommissionen har fremsendt til Rådet i tidsrummet fra den 24. til den 28. 2. 1997	7
97/C 76/06	Meddelelse fra Kommissionen om anvendelsen af konkurrencereglerne på aftaler om netadgang i telesektoren — Rammebestemmelser, relevante markeder og principper ⁽¹⁾	9
97/C 76/07	Meddelelse om ikke at modsætte sig en anmeldt fusion (Sag IV/M.859 — Generali/Prime) ⁽¹⁾	31
97/C 76/08	Ensartet anvendelse af Den Kombinerede Nomenklatur (KN) (Tarifiering af varer)	32

Informationsnummer

Indhold (fortsat)

Side

II *Forberedende retsakter*

Kommissionen

97/C 76/09

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/2/EF om andre tilsætningsstoffer til levnedsmidler end farvestoffer og sødestoffer ⁽¹⁾ 34

Henvisning (se omslagets tredje side)

⁽¹⁾ EØS-relevant tekst

I

(Meddelelser)

RÅDET

RÅDETS RESOLUTION

af 24. februar 1997

om en EF-strategi for affaldshåndtering

(97/C 76/01)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION —

som henviser til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

som henviser til resolutionen vedtaget af Rådet og repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer, forsamlet i Rådet den 1. februar 1993, om et program for Fællesskabets politik og virke inden for miljø og bæredygtig udvikling (femte handlingsprogram på miljøområdet) ⁽¹⁾,

som henviser til Kommissionens meddelelse til Rådet og Europa-Parlamentet om en EF-strategi for affaldsforvaltning af 18. september 1989 og meddelelsen om revisionen af denne strategi af 1. august 1996,

som henviser til Rådets resolution af 7. maj 1990 om affaldspolitik ⁽²⁾ og Europa-Parlamentets beslutning af 19. februar 1991 og 22. april 1994 om dette emne ⁽³⁾,

som henviser til den gældende fællesskabslovgivning på affaldshåndteringsområdet, navnlig Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald ⁽⁴⁾, Rådets direktiv 91/689/EØF af 12. december 1991 om farligt affald ⁽⁵⁾, Rådets forordning (EØF) nr. 259/93 af 1. februar 1993 om overvågning af og kontrol med overførsel af affald i, til og fra Det Europæiske Fællesskab ⁽⁶⁾, Rådets afgørelse 93/98/EF af 1. februar 1993 om indgåelse, på Fællesskabets vegne, af konventionen om kontrol med grænseoverskridende overførsel af

farligt affald og bortskaffelsen heraf (Basel-konventionen) ⁽⁷⁾, og Rådets direktiv 94/67/EF af 16. december 1994 om forbrænding af farligt affald ⁽⁸⁾,

som henviser til Kommissionens rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om affaldshåndteringspolitikken af 8. november 1995 —

- 1) BIFALDER Kommissionens meddelelse om revision af Fællesskabets strategi for affaldshåndtering, som den betragter som en værdifuld ledetråd for de kommende års foranstaltninger på affaldsområdet i hele Den Europæiske Union;
- 2) FINDER, at der, siden det vedtog sin resolution af 7. maj 1990 om affaldspolitik, er sket væsentlige fremskridt på affaldsområdet i lovgivningsmæssig, økonomisk og teknisk henseende, hvilket har været vejledende både for medlemsstaternes og Fællesskabets myndigheder og for de økonomiske aktører og forbrugerne;
- 3) ERKENDER, at affaldsmængden fortsat er vokset i Fællesskabet på trods af den betydelige indsats i de seneste år;
- 4) MÆRKER SIG og deler befolkningens voksende bekymring over de affaldsrelaterede problemer i hele Den Europæiske Union;
- 5) BEKRÆFTER ATTER, at der for at beskytte miljøet er behov for en omfattende affaldspolitik i Fællesskabet;
- 6) FINDER, at Fællesskabets affaldshåndteringspolitik med henblik på en bæredygtig udvikling først og fremmest bør tilgodesee behovet for et højt miljøbeskyttelsesniveau, idet de mulige fordele og ulemper ved at gennemføre eller undlade at gennemføre en

⁽¹⁾ EFT nr. C 138 af 17. 5. 1993, s. 1.

⁽²⁾ EFT nr. C 122 af 18. 5. 1990, s. 2.

⁽³⁾ EFT nr. C 72 af 18. 3. 1991, s. 34 og EFT nr. C 128 af 9. 5. 1994, s. 471.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 194 af 25. 7. 1975, s. 39. Direktivet er senest ændret ved direktiv 91/692/EØF (EFT nr. L 77 af 31. 12. 1991, s. 48).

⁽⁵⁾ EFT nr. L 377 af 31. 12. 1991, s. 20. Direktivet er senest ændret ved direktiv 94/31/EF (EFT nr. L 168 af 2. 7. 1994, s. 28).

⁽⁶⁾ EFT nr. L 30 af 6. 2. 1993, s. 1.

⁽⁷⁾ EFT nr. L 39 af 16. 2. 1993, s. 1.

⁽⁸⁾ EFT nr. L 365 af 31. 12. 1994, s. 34.

given foranstaltning tages i betragtning, og idet der tages behørigt hensyn til, at det indre marked skal fungere efter hensigten;

- 7) OPFORDRER Kommissionen og medlemsstaterne til at sikre, at EF-lovgivningen for affaldshåndtering gennemføres og håndhæves, og til at styrke deres samarbejde herom;
- 8) OPFORDRER Kommissionen til i samarbejde med medlemsstaterne og under hensyntagen til det arbejde, der udføres i internationale fora, at øge sine bestræbelser på at udvikle en godkendt terminologi og fælles definitioner med henblik på at skabe grundlag for en mere harmoniseret anvendelse af Fællesskabets regler og at overveje, om der er behov for revision af Det Europæiske Affaldskatalog og listen over farligt affald med henblik på at forbedre effektiviteten i praksis;
- 9) ERKENDER, at der især er behov for at sondre klarere mellem affalds- og ikke-affaldsvarer, samt mellem foranstaltninger i forbindelse med genvindingsaktiviteter og foranstaltninger i forbindelse med bortskaffelsesforanstaltninger;
- 10) UNDERSTREGER, at statistik kan være et nyttigt redskab til indkredsning af affaldsrelaterede problemer, vurdering af håndteringsprioriteter og opstilling og opfyldelse af realistiske målsætninger inden for rammerne af affaldshåndteringspolitikken;
- 11) UNDERSTREGER, at der er behov for regelmæssigt at tilvejebringe fyldestgørende affaldsrelaterede data af relevans for fællesskabsreglerne;
- 12) OPFORDRER Kommissionen til i samarbejde med Det Europæiske Miljøagentur og medlemsstaterne at skabe et fællesskabsdækkende pålideligt system for indsamling af data om affald, der er baseret på en fælles terminologi, fælles definitioner og klassifikationer, og som indebærer de lavest mulige omkostninger for den offentlige og den private sektor;
- 13) MENER, at alle økonomiske aktører, herunder producenter, importører, distributører og forbrugere, i henhold til forureneren betaler-princippet og medansvarsprincippet hver især bærer deres del af ansvaret med hensyn til forebyggelse, nyttiggørelse og bortskaffelse af affald;
- 14) MENER, at affaldshåndteringsaspekterne ved et produkt skal tages i betragtning allerede ved udformningen af produktet og videre frem, og at producenten af et produkt i den forbindelse spiller en strategisk rolle og bærer et ansvar for så vidt angår muligheden for at genanvende et produkt i kraft af dets konstruktion, indhold og udførelse;
- 15) OPFORDRER Kommissionen til at videreudvikle disse principper og sikre, at de forskellige økonomiske aktørers ansvar udmøntes i konkrete foranstaltninger under hensyntagen til de særlige karakteristika for hver enkelt produktgruppe og behovet for fleksibilitet med hensyn til gennemførelsen;
- 16) ERKLÆRER SIG på ny overbevist om, at en rationel affaldspolitik bør prioritere forebyggelse af affald højest set i relation til en mindskelse af affaldsproduktionen og affaldets skadelige egenskaber;
- 17) MENER, at der bør gøres en større indsats på dette område, bl.a. ved at forbedre de tekniske standarder i miljømæssig henseende, ved at mindske mængden af farlige stoffer, hvor der findes mindre farlige alternativer, ved at anvende miljørevisionsordninger og videnskabelige data og ved at fremme ændringer i forbrugsmønstret gennem forbrugeroplysning og -uddannelse;
- 18) OPFORDRER Kommissionen til at fremme kvantitative mål, og medlemsstaterne og de økonomiske aktører til at udforme og forfølge kvantitative mål af vejledende karakter med henblik på at nedbringe affaldsmængden væsentligt og øge genbrug, materialer- og energigenvinding og energigenvinding;
- 19) ANMODER Kommissionen om snarest muligt at overveje og aflægge rapport til Rådet om, hvilke yderligere aktioner der kan gennemføres i Fællesskabet for at fremme forebyggelsen af affald;
- 20) ANMODER Kommissionen om at indhente oplysninger om, hvilke miljømæssigt farlige stoffer og materialer i affald der giver anledning til særlige problemer i medlemsstaterne, samt om fornødent at rette henstillinger med henblik på foranstaltninger til at afhjælpe disse problemer;
- 21) UNDERSTREGER behovet for at fremme nyttiggørelse af affald med henblik på at mindske mængderne af affald til bortskaffelse og spare på naturressourcerne, navnlig gennem genbrug, materiale- og energigenvinding, kompostering og genvinding af energi fra affald;

- 22) ERKENDER, for så vidt angår nyttiggørelse, at der i hvert enkelt tilfælde skal træffes et valg på baggrund af de miljømæssige og økonomiske virkninger, men finder, at genbrug og materialegenvinding — under de nuværende omstændigheder og indtil der er sket yderligere videnskabelige og tekniske fremskridt på området, og indtil metoden med livscyklusanalyser er blevet videreudviklet — generelt bør foretrækkes, når de er bedst for miljøet.
- 23) OPFORDRER Kommissionen til at fremme udvikling og anvendelsen af livscyklusanalyser og økobalancer, samt til at udbrede oplysninger om erfaringerne med sådanne instrumenter med henblik på at bidrage til at indkredse fremtidens prioriteter på affaldshåndteringsområdet;
- 24) OPFORDRER Kommissionen og medlemsstaterne til om fornødent at fremme retur-, indsamlings- og genanvendelsessystemer;
- 25) ANMODER Kommissionen og medlemsstaterne om at træffe konkrete foranstaltninger for at fremme afsætningsmulighederne for genvundne produkter, der opfylder Fællesskabets krav;
- 26) UNDERSTREGER, at der er behov for passende fællesskabskriterier for nyttiggørelsesprocessen, navnlig energigenvinding, for at skabe ensartede vilkår i affaldssektoren;
- 27) PÅPEGER betydningen af EF-kriterier for anvendelse af affald, navnlig som brændstof eller anden energikilde;
- 28) MENER, at der til sikring af et højt miljøbeskyttelsesniveau bør opstilles passende emissionsnormer for anlæg, der forbrænder affald;
- 29) MENER DERFOR, at fællesskabsnormerne for luft-, vand- og jordforurenende emissioner fra forbrændingsanlæg bør overholdes nøje, at der for allerede bestående forbrændingsanlæg bør overvejes særlige overvågningsforanstaltninger, at den berørte befolkning bør holdes passende informeret, og at energigenvinding så vidt muligt bør indgå i enhver form for forbrænding;
- 30) FREMFØRER PÅ NY, at det er nødvendigt at minimere bortskaffelse af det affald, ovennævnte aktioner afstedkommer;
- 31) ERKENDER BEHOVET FOR, at der oprettes et fyldestgørende og integreret netværk af bortskaffelsesanlæg, som omhandlet i Rådets direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991 om ændring af direktiv 75/442/EØF om affald ⁽¹⁾;
- 32) MENER, at der i fremtiden, i hele Fællesskabet, kun bør foretages sikker og kontrolleret deponering, idet medlemsstaterne dog ved overholdelsen af dette krav skal have mulighed for at bortskaffe affaldet på den måde, der bedst svarer til deres særlige forhold;
- 33) OPFORDRER Kommissionen til hurtigst muligt at forelægge et forslag til direktiv om deponering af affald for at opfylde denne målsætning;
- 34) GIVER TILSAGN om hurtig behandling af et sådant forslag;
- 35) ANMODER medlemsstaterne om at træffe de nødvendige foranstaltninger til, at gamle deponeeringspladser og kontaminerede områder i størst mulig udstrækning genoprettes på en forsvarlig måde;
- 36) MÆRKER SIG konklusionerne fra de forskellige projektgrupper, der er nedsat som led i det program, som Kommissionen har indledt for prioriterede affaldsstrømme;
- 37) OPFORDRER Kommissionen til snarest muligt at foretage en passende opfølgning af disse projekter;
- 38) OPFORDRER Kommissionen til yderligere at undersøge, om og hvordan andre affaldsstrømme bør behandles på fællesskabsplan;
- 39) ANSER forordning (EØF) nr. 259/93 for at være et vigtigt juridisk instrument til kontrol med og minimering af affaldsoverførsler, og at alle dens bestemmelser bør anvendes fuldt ud;
- 40) OPFORDRER Kommissionen til at undersøge, om det er muligt at forenkle de administrative procedurer i forordning (EØF) nr. 259/93 uden at dette går ud over miljøbeskyttelsen, med henblik på at gøre kontrolsystemet mere effektivt, uden at dette berører denne forordnings artikel 4, stk. 3, litra a), nr. ii);
- 41) OPFORDRER medlemsstaterne til at udbygge og forbedre deres samarbejde, navnlig på området ulovlige overførsler og bekæmpelse af miljøkriminalitet;
- 42) NOTERER SIG og deler medlemsstaternes bekymringer over de meget omfattende affaldsoverførsler i

(¹) EFT nr. L 78 af 26. 3. 1991, s. 32.

Fællesskabet med henblik på forbrænding med eller uden energigenvinding;

- 43) OPFORDRER Kommissionen til at overveje rækkevidden af at ændre fællesskabsreglerne vedrørende affaldsforbrænding med energigenvinding for at tage hensyn til disse bekymringer og til at fremsætte passende forslag;
- 44) GENTAGER det tilsagn, det afgav i forbindelse med Basel-konventionen om — ud over det allerede gældende forbud mod overførsel af farligt affald, der er bestemt til endelig bortskaffelse — at ville indføre forbud mod overførsel til udviklingslande af farligt affald, der er bestemt til genanvendelse;
- 45) UNDERSTREGER vigtigheden af passende planlægning af affaldshåndtering på alle relevante niveauer, herunder lokale og regionale niveauer, og i givet fald samarbejde mellem medlemsstaterne;
- 46) OPFORDRER medlemsstaterne til at udnytte en bred vifte af virkemidler, herunder i givet fald økono-

miske instrumenter, så konsekvent som muligt, til at opfylde deres affaldspolitiske mål;

- 47) ERKENDER, i tråd med Kommissionens hvidbog om vækst, konkurrenceevne og beskæftigelse, at der kan ligge et jobskabende potentiale i miljøbeskyttelse og navnlig en sammenhængende og forsvarlig affaldshåndteringspolitik;
- 48) OPFORDER medlemsstaterne til at udnytte disse muligheder i deres affaldshåndteringspolitik;
- 49) ERKENDER behovet for passende støtte til små og mellemstore virksomheder til fremme af forsvarlig affaldshåndteringspraksis;
- 50) OPFORDRER Kommissionen til senest inden udgangen af år 2000 at aflægge beretning til Rådet om de fremskridt, der er sket på de områder, der er omfattet af denne resolution.

MEDDELELSE

(97/C 76/02)

Europol-konventionen

Det Forenede Kongerige har den 10. december 1996 deponeret sit ratifikationsinstrument vedrørende konventionen om oprettelse af en europæisk politienhed (Europol). Det er således det første land, der vedtager denne konvention, som blev undertegnet den 26. juli 1995⁽¹⁾, og som i henhold til konventionens artikel 45 træder i kraft, når alle signatarlandene har vedtaget den.

Protokol om præjudiciel fortolkning ved Domstolen af Europol-konventionen

Det Forenede Kongerige har den 10. december 1996 ligeledes deponeret sit ratifikationsinstrument vedrørende protokollen om præjudiciel fortolkning ved De Europæiske Fællesskabers Domstol af konventionen om oprettelse af en europæisk politienhed. Det er dermed også det første land, der vedtager denne protokol, som blev undertegnet den 24. juli 1996⁽²⁾, og som i henhold til protokollens artikel 4 træder i kraft, når alle signatarlandene har vedtaget den.

⁽¹⁾ EFT nr. C 316 af 27. 11. 1995.

⁽²⁾ EFT nr. C 299 af 9. 10. 1996.

RÅDETS AFGØRELSE

af 24. februar 1997

om udnævnelse af en suppleant til Det Rådgivende Udvalg for Uddannelse inden for
Arkitekturområdet

(97/C 76/03)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til Rådets afgørelse 85/385/EØF af 10. juni 1985 om nedsættelse af et rådgivende udvalg for uddannelse inden for arkitekturområdet ⁽¹⁾, særlig artikel 3 og 4, og

ud fra følgende betragtninger:

Rådet udnævnte ved afgørelse af 26. februar 1996 ⁽²⁾ Anne-Claude COSTANTINI til suppleant for perioden indtil den 25. februar 1999;

den franske regering har indstillet Michel REBUT-SARDA til efterfølger for Anne-Claude COSTANTINI —

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Eneste artikel

Michel REBUT-SARDA udnævnes til suppleant til Det Rådgivende Udvalg for Uddannelse inden for Arkitekturområdet som efterfølger for Anne-Claude COSTANTINI for den resterende del af dennes mandatperiode, dvs. indtil den 25. februar 1999.

Udfærdiget i Bruxelles, den 24. februar 1997.

På Rådets vegne

H. VAN MIERLO

Formand

⁽¹⁾ EFT nr. L 223 af 21. 8. 1985, s. 26.

⁽²⁾ EFT nr. C 74 af 14. 3. 1996, s. 1.

KOMMISSIONEN

ECU ⁽¹⁾

10. marts 1997

(97/C 76/04)

Modværdien i national valuta:

Belgiske og luxembourgske francs	40,2609	Finske mark	5,82144
Danske kroner	7,44115	Svenske kroner	8,73611
Tyske mark	1,95154	Pund sterling	0,715702
Græske drakmer	306,720	US-dollars	1,14426
Spanske pesetas	165,472	Canadiske dollars	1,56901
Franske francs	6,58181	Yen	139,371
Irske pund	0,736145	Schweizerfrancs	1,68516
Italienske lire	1940,29	Norske kroner	7,83420
Nederlandske gylde	2,19802	Islandske kroner	81,6776
Østrigske schilling	13,7346	Australske dollars	1,45488
Portugisiske escudos	195,852	Newzealandske dollars	1,62931
		Sydafrikanske rand	5,09026

Kommissionen har oprettet en fjernskriver med automatisk svar, som på ethvert fjernskriveropkald videregiver omregningskursen i de vigtigste valutaer. Denne fjernskriver er i funktion dagligt fra kl. 15.30 til kl. 13.00 den følgende dag.

Brugeren bør anvende følgende fremgangsmåde:

- kald fjernskriver nr. 23789 i Bruxelles
- angiv eget kendeord
- skriv koden »cccc«, som udløser det automatiske svar og medfører en udskrift af omregningskurserne for ecu over fjernskriveren
- afbryd ikke forbindelsen, inden meddelelsen er afsluttet, angivet ved tegnene »ffff«.

Note: Kommissionen har desuden en telefax (kaldnr. 296 10 97 og 296 60 11) med automatisk svarfunktion, der giver dagsaktuelle oplysninger om de gældende omregningskurser inden for den fælles landbrugspolitik.

(¹) Rådets forordning (EØF) nr. 3180/78 af 18. december 1978 (EFT nr. L 379 af 30. 12. 1978, s. 1), senest ændret ved forordning (EØF) nr. 1971/89 (EFT nr. L 189 af 4. 7. 1989, s. 1).

Rådets afgørelse 80/1184/EØF af 18. december 1980 (Lomé-konventionen) (EFT nr. L 349 af 23. 12. 1980, s. 34).

Kommissionens beslutning nr. 3334/80/EKSF af 19. december 1980 (EFT nr. L 349 af 23. 12. 1980, s. 27).

Finansforordningen af 16. december 1980 vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget (EFT nr. L 345 af 20. 12. 1980, s. 23).

Rådets forordning (EØF) nr. 3308/80 af 16. december 1980 (EFT nr. L 345 af 20. 12. 1980, s. 1).

Beslutning truffet af Den Europæiske Investeringsbanks Styrelsesråd den 13. maj 1981 (EFT nr. L 311 af 30. 10. 1981, s. 1).

**OVERSIGT OVER DOKUMENTER, SOM KOMMISSIONEN HAR FREMSENDT TIL
RÅDET I TIDSRUMMET FRA DEN 24. TIL DEN 28. 2. 1997**

(97/C 76/05)

Dokumenterne kan fås på salgskontorerne. Adresserne findes på omslagets side 4

Kodenummer	Katalognummer	Titel	Vedtaget af Kommissionen den	Fremsendt til Rådet den	Antal sider
KOM(97) 60	CB-CO-97-050-DA-C	Ændret forslag til Rådets direktiv om ændring af direktiv 77/187/EØF om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder, bedrifter eller dele af bedrifter ⁽²⁾ ⁽³⁾	24. 2. 1997	24. 2. 1997	25
KOM(97) 62	CB-CO-97-055-DA-C	Forslag til Rådets forordning (EF) om ændring af forordning (EØF) nr. 3433/91 med hensyn til import med oprindelse i Thailand og om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af lommestændere med fyrsten, med gas som brændstof, ikke til genopfyldning, med oprindelse i Thailand, Filippinerne og Mexico	21. 2. 1997	24. 2. 1997	48
KOM(97) 65	CB-CO-97-058-DA-C	Forslag til Rådets forordning (EF) om tilladelse til indførsel på De Kanariske Øer af tekstilvarer og beklædningsgenstande samt visse kontingentomfattede varer med oprindelse i Kina uden kvantitative restriktioner eller foranstaltninger med tilsvarende virkning	24. 2. 1997	25. 2. 1997	7
KOM(97) 77	CB-CO-97-070-DA-C	Ændret forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om foranstaltninger mod luftforurening fra emissioner fra motorkøretøjer og om ændring af Rådets direktiv 70/156/EØF og 70/220/EØF ⁽²⁾ ⁽³⁾	25. 2. 1997	26. 2. 1997	8
KOM(97) 37	CB-CO-97-034-DA-C	Forslag til Rådets afgørelse om Det Europæiske Fællesskabs indgåelse af De Forenede Nationers havretskonvention af 10. december 1982 og af aftalen af 28. juli 1994 om anvendelse af kapitel XI i denne konvention ⁽²⁾	26. 2. 1997	27. 2. 1997	214
KOM(97) 48	CB-CO-97-046-DA-C	Beretning fra Kommissionen I. om de foranstaltninger, der er truffet til opfølgning af bemærkningerne i de parlamentsbeslutninger, der ledsager afgørelserne om — decharge for det almindelige budget samt EKSFs og FEACVT's budgetter — rapporten om decharge for CEDEFOP II. om opfølgning af de bemærkninger, der er indeholdt i Rådets henstilling om decharge for regnskabsåret 1994	25. 2. 1997	27. 2. 1997	106

Kodenummer	Katalognummer	Titel	Vedtaget af Kommissionen den	Fremsendt til Rådet den	Antal sider
KOM(97) 64	CB-CO-97-069-DA-C	Forslag til Rådets beslutning om bemyndigelse af Det Forenede Kongerige til at anvende en fakultativ foranstaltning, der fraviger bestemmelserne i artikel 17 i sjette direktiv (77/388/EØF) om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter	27. 2. 1997	27. 2. 1997	7
KOM(97) 67	CB-CO-97-059-DA-C	Forslag til Rådets afgørelse om Det Europæiske Fællesskabs tiltrædelse af Det Almindelige Råd for Fiskeriet i Middelhavet ⁽²⁾	26. 2. 1997	27. 2. 1997	28
KOM(97) 72	CB-CO-97-063-DA-C	Ændret forslag til Rådets forordning (EF) om betingelserne for transportvirksomheders adgang til at udføre personbefordring ad landevej i en medlemsstat, hvor de ikke er hjemmehørende ⁽²⁾ ⁽³⁾	26. 2. 1997	27. 2. 1997	10
KOM(97) 73	CB-CO-97-064-DA-C	Ændret forslag til Rådets forordning (EF) om ændring af forordning (EØF) nr. 684/92 om fælles regler for international personbefordring med bus ⁽²⁾ ⁽³⁾	26. 2. 1997	27. 2. 1997	7
KOM(97) 74	CB-CO-97-066-DA-C	Beretning fra Kommissionen til Rådet fremlagt i overensstemmelse med artikel 2 i Rådets beslutning 93/109/EØF af 15. februar 1993 (anvendelse af en foranstaltning, som fraviger artikel 17 i sjette direktiv 77/388/EØF om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter) Forslag til Rådets beslutning om bemyndigelse af Den Franske Republik til at anvende en foranstaltning, som fraviger artikel 17 i Rådets sjette direktiv (77/388/EØF) af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter	27. 2. 1997	27. 2. 1997	10
KOM(97) 75	CB-CO-97-067-DA-C	Beretning fra Kommissionen om resultaterne af den anden basisundersøgelse af vinarealerne, der er foretaget af medlemsstaterne i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 357/79 af 5. februar 1979	27. 2. 1997	27. 2. 1997	24
KOM(97) 23	CB-CO-97-020-DA-C	Meddelelse fra Kommissionen til Rådet og Europa-Parlamentet om gennemførelse af direktiv 75/439/EØF, 75/442/EØF, 78/319/EØF og 86/278/EØF om affaldspolitik ⁽¹⁾	27. 2. 1997	27. 2. 1997	64

⁽¹⁾ Dokumentet indeholder en analyse af konsekvenserne for virksomheder, især for små og mellemstore virksomheder (SMV).

⁽²⁾ Dokumentet vil blive offentliggjort i Tidende.

⁽³⁾ EØS-relevant tekst.

NB: KOM-dokumenter kan fås i samlet abonnement, i abonnement efter emneområder eller i løssalg. I sidstnævnte tilfælde afhænger prisen af antal sider.

Meddelelse fra Kommissionen om anvendelsen af konkurrencereglerne på aftaler om netadgang i telesektoren — Rammebestemmelser, relevante markeder og principper

(97/C 76/06)

(EØS-relevant tekst)

Kommissionen har godkendt et udkast til meddelelse om anvendelsen af konkurrencereglerne på aftaler om netadgang i telesektoren.

Kommissionen agter at vedtage meddelelsen, men først efter at have hørt alle interesserede parter.

Kommissionen opfordrer i den forbindelse alle interesserede parter til at fremsætte eventuelle bemærkninger til efterfølgende udkast til meddelelse.

Bemærkningerne skal være Kommissionen i hænde senest to måneder efter offentliggørelsen af denne meddelelse. Bemærkningerne bedes tilsendt Kommissionen pr. telefax ((32-2) 296 98 19) eller pr. brev til følgende adresse:

Europa-Kommissionen
Generaldirektoratet for Konkurrence (GD IV)
Direktorat C
Kontor 3/48
Avenue de Cortenberg/Kortenberglaan 150
B-1040 Bruxelles/Brussel
e-post: access.notice@dg4.cec.be

FORORD

I telesektoren spiller aftaler om netadgang en central rolle, når markedsdeltagerne skal kunne udnytte fordelene ved liberaliseringen.

Formålet med denne meddelelse er:

- at fremlægge de adgangsprincipper, der stammer fra EU's konkurrencelovgivning og fremgår af en lang række kommissionsbeslutninger, og dermed skabe større sikkerhed på markedet og mere stabile vilkår for investeringer og erhvervsinitiativer i tele- og multimediesektorerne
- at definere og præcisere forholdet mellem konkurrencelovgivning og sektorspecifik lovgivning inden for rammerne af artikel 100 A (især forholdet mellem konkurrencereglerne og reglerne for tilrådighedsstillelse af åbne net (ONP))
- at forklare, hvordan konkurrencereglerne anvendes konsekvent på tværs af de konvergerende sektorer, der er involveret i tilrådighedsstillelse af nye multimedietjenester, herunder især på dermed forbundne spørgsmål vedrørende netadgang og gateway-faciliteter.

Dette udkast til meddelelse offentliggøres nu udelukkende med henblik på offentlig høring. Den endelige udgave af meddelelsen vil først blive vedtaget, når ONP-samtrafikdirektivet er blevet endeligt vedtaget af Europa-Parlamentet og Rådet. Det vil sikre, at ONP-samtrafikbestemmelserne og anvendelsen af konkurrencereglerne som fastsat i dette udkast til meddelelse hænger fuldt og helt sammen, og at det er den endelige udgave af ONP-samtrafikdirektivet, der anvendes, således at der kan skabes vished på markedet, før liberaliseringsfristen udløber den 1. januar 1998.

INDHOLDSFORTEGNELSE

	<i>Side</i>
INDLEDNING	11
Del I: Rammebestemmelser	12
1. Konkurrenceregler og sektorspecifik regulering	12
2. Kommissionens foranstaltninger i forbindelse med adgangsaftaler	13
3. Klager	14
3.1. Anvendelse af nationale procedurer og ONP-procedurer	14
3.2. Sikring af klagers rettigheder	14
3.3. Foreløbige forholdsregler	15
4. Undersøgelse på eget initiativ og sektorundersøgelser	15
5. Bøder	15
Del II: Relevante markeder	16
1. Relevant produktmarked	16
1.1. Tjenestemarkedet	17
1.2. Adgang til faciliteter	17
2. Det relevante geografiske marked	17
Del III: Principper	17
1. Dominans (artikel 86)	18
1.1. Tjenestemarkeder	19
1.2. Adgang til faciliteter	19
1.3. Fælles dominans	20
2. Misbrug af en dominerende stilling	21
2.1. Tredjemand nægtes adgang til væsentlige faciliteter, og der fastsættes ugunstige vilkår	21
2.2. Andre former for misbrug	23
2.3. Misbrug af kollektiv dominans	25
3. Adgangsaftaler (artikel 85)	25
4. Påvirkning af handelen mellem medlemsstater	26
KONKLUSIONER	27

Indledning

1. Tidsplanen for fuld liberalisering i telesektoren er nu fastlagt, og medlemsstaterne skal inden 1. januar 1998 fjerne de sidste hindringer for, at forbrugerne kan få tilbudt teletjenester på konkurrenceprægede markeder⁽¹⁾. Som et resultat af denne liberalisering vil der opstå en række beslægtede produkter og tjenester samt et behov for at få adgang til de faciliteter, der er nødvendige for, at disse tjenester kan stilles til rådighed. I denne sektor er forbindelsen til det offentligt koblede telenet et typisk eksempel på en sådan adgang. Kommissionen har meddelt, at den vil fastlægge behandlingen af aftaler om netadgang efter konkurrencereglerne⁽²⁾. I denne meddelelse behandles således spørgsmålet om, hvordan konkurrencereglerne og -procedurerne anvendes på aftaler om netadgang inden for rammerne af harmoniserede EU-bestemmelser og nationale bestemmelser i telesektoren.
2. Den lovgivningsmæssige ramme for liberaliseringen af telekommunikationen består af liberaliseringsdirektiverne, der er vedtaget i henhold til EF-traktatens artikel 90, og rammebestemmelserne for tilrådgivningsstillelse af åbne net (ONP). Sidstnævnte fastsætter harmoniserede regler for adgangen til og samtrafik med telenettene og teleselskabernes taletelefonitjenester. Den juridiske ramme, som liberaliserings- og harmoniseringsbestemmelserne skaber, danner baggrund for alle foranstaltninger, som Kommissionen træffer ved anvendelsen af konkurrencereglerne. Både liberaliseringslovgivningen⁽³⁾ og harmoniseringslovgivningen⁽⁴⁾ skal sikre, at man når de mål, der fastsættes for EU i EF-traktatens artikel 3, herunder specielt »gennemførelse af en ordning, der sikrer, at konkurrencen inden for det indre marked ikke fordrejes« og »oprettelse af et indre marked ved fjernelse af hindringerne for den frie bevægelighed for varer, personer, tjenesteydelser og kapital mellem medlemsstaterne«.
3. Kommissionen har offentliggjort retningslinjer for anvendelse af EU's konkurrenceregler på telekommunikationssektoren (EFT nr. C 233 af 6. 9. 1991, s. 2). Denne meddelelse bygger på disse retningslinjer, som ikke direkte behandler adgangs-spørgsmål.
4. Liberaliserings- og harmoniseringslovgivningen giver inden for telesektoren EU-virksomheder mulighed for på forenklet vis at give sig i kast med nye aktiviteter på nye markeder. Dermed får EU-brugerne mulighed for at drage fordel af øget konkurrence. Disse fordele må ikke sættes over styr ved en konkurrencebegrænsende adfærd eller ved misbrug fra virksomhedernes side. EU's konkurrenceregler spiller derfor en afgørende rolle, når denne udvikling skal sikres gennemført. Nye markedsdeltagere skal i de indledende faser sikres ret til at få adgang til de etablerede teleselskabers net. Mange forskellige myndigheder på regionalt, nationalt og EU-plan spiller en vigtig rolle ved reguleringen af denne sektor. Hvis konkurrenceprocessen skal fungere godt på det indre marked, må det sikres, at koordineringen mellem disse institutioner fungerer effektivt.
5. Del I i meddelelsen afstikker den juridiske ramme og beskriver nærmere, hvordan Kommissionen vil undgå dobbeltprocedurer og samtidig sikre selskabernes og brugernes rettigheder i henhold til konkurrencereglerne. I den forbindelse forsøger Kommissionen at fremme den decentrale anvendelse af konkurrencereglerne ved at opmuntre nationale domstole og nationale myndigheder til at gøre brug heraf. Formålet hermed er at skabe de nødvendige retsmidler på nationalt plan, så sagerne kan afhjælpes dér, medmindre en bestemt sag er af særlig EU-interesse. I telesektoren tager specifikke procedurer i ONP-rammebestemmelserne ligeledes sigte på at løse adgangsproblemer på et decentraliseret, nationalt plan med mulighed for mægling på EU-plan. Del II beskriver Kommissionens tilgang til en markedsafgrænsning inden for denne sektor. Del III indeholder nærmere oplysninger om de principper, Kommissionen vil følge ved anvendelsen af konkurrencereglerne, og skal således på grundlag af en forklaring af de konkurrenceretlige krav hjælpe markedsdeltagerne i telesektoren med at udforme deres aftaler om netadgang.
6. Meddelelsen bygger på Kommissionens erfaringer i flere forskellige sager⁽⁵⁾ og bestemte undersøgelser, som Kommissionen har ladet foretage på området⁽⁶⁾.
7. Denne meddelelse begrænser på ingen måde de rettigheder, som EU-lovgivningen giver enkeltpersoner eller virksomheder, og indskrænker på ingen måde eventuelle fortolkninger af EU's konkurrenceret, som Retten af Første Instans eller EF-Domstolen måtte foretage.

DEL I

RAMMEBESTEMMELSER

1. Konkurrenceregler og sektorspecifik regulering

8. Adgangsproblemer i ordets bredeste forstand (f.eks. lejede kredsløb, samtrafik med net, adgang til oplysninger vedrørende abonnenter på taletelefonitjenester) kan behandles på forskellige niveauer og på grundlag af mange forskellige bestemmelser af både national oprindelse og EU-oprindelse. En tjenesteudbyder, der har et adgangsproblem, f.eks. fordi et teleselskab uberettiget nægter at stille et lejet kredsløb, via hvilket ansøgeren skal levere tjenester til sine kunder, til rådighed for tjenesteudbyderen, eller ikke vil gøre dette på rimelige vilkår, kunne derfor overveje at gå flere veje for at finde et middel til at afhjælpe problemet. Generelt vil det i hvert faldt i den indledende fase være en fordel for skadelidte at søge sagen afhjulpet på nationalt plan. Ansøgeren har på nationalt plan to overordnede muligheder, nemlig 1) at gøre brug af særlige nationale lovbestemte procedurer, der nu er etableret i overensstemmelse med EU-retten og harmoniseret i henhold til ONP-reglerne (se fodnote 4), og 2) at lade sagen behandle i henhold til national lovgivning og/eller EU-lovgivning ved en national domstol eller national konkurrencemyndighed (?).

Klager, der indgives til Kommissionen i henhold til konkurrencereglerne i stedet for eller som supplement til klager, der indgives til nationale domstole, nationale konkurrencemyndigheder og/eller nationale tilsynsmyndigheder (også benævnt nationale myndighedsorganer) efter ONP-procedurer, vil blive behandlet efter den prioritering, de fortjener i lyset af problemets uopsættelighed, nyhed og transnationale karakter og under hensyntagen til ønsket om at undgå dobbeltbehandling (se punkt 13 ff.).

9. Kommissionen anerkender, at nationale tilsynsorganer/myndighedsorganer⁽⁸⁾ har forskellige opgaver og arbejder inden for en anden juridisk ramme end Kommissionen. For det første arbejder de nationale tilsynsmyndigheder efter national lovgivning, selv om de ofte implementerer EU-lovgivning. For det andet fastsættes der i national lovgivning, som er baseret på telepolitiske overvejelser, mål, som ganske vist afviger fra, men alligevel er i overensstemmelse med målene med EU's konkurrenceregler. Kommissionen samarbejder i videst muligt omfang med de nationale tilsynsmyndigheder og opfordrer dem til i videst muligt omfang at samarbejde indbyrdes. I henhold til EU-lovgivningen er nationale myndigheder, herunder tilsynsmyndigheder og konkurrencemyndigheder, forpligtet til ikke at godkende en praksis

eller en aftale, der er i strid med EU's konkurrenceregler.

10. EU's konkurrenceregler er ikke tilstrækkelige til at løse de forskellige problemer i telesektoren. De nationale tilsynsmyndigheder dækker derfor et betydeligt større område og spiller en betydelig mere omfattende rolle i reguleringen af sektoren. Det bør desuden bemærkes, at de nationale myndighedsorganer skal være uafhængige⁽⁹⁾.
11. Det er ligeledes vigtigt at bemærke, at ONP-bestemmelserne pålægger de nationale teleselskaber visse forpligtelser, som går ud over dem, de normalt pålægges i henhold til EF-traktatens artikel 86. De nationale tilsynsmyndigheder kan fastsætte stringente normer med hensyn til gennemsigtighed, leveringsforpligtelser og prisfastsættelsespraksis. Disse forpligtelser kan håndhæves af de nationale tilsynsmyndigheder, der også har kompetence til at træffe foranstaltninger til at sikre effektiv konkurrence⁽¹⁰⁾.
12. Denne meddelelse er for enkelthedens skyld i de fleste henseender skrevet, som om der i henhold til loven blot er et enkelt teleselskab, der kontrollerer et enkelt nationalt offentligt koblet telenet i hver medlemsstat. Dette vil ikke nødvendigvis være tilfældet, idet der gradvis vil opstå nye telenet, der tilbyder en stadig bredere dækning. Disse alternative telenet kan i sidste ende blive store og omfattende nok til, at de helt eller delvis kan erstatte de eksisterende nationale net. Dette bør man holde sig for øje.
13. Da Kommissionen har ansvaret for EU's konkurrencepolitik, skal Kommissionen tjene EU's almindelige interesser. De administrative ressourcer, som Kommissionen kan anvende på sine opgaver, er naturligvis begrænsede og kan ikke bruges til at behandle alle de sager, den får forelagt. Kommissionen er derfor forpligtet til generelt at træffe alle nødvendige organisatoriske foranstaltninger for at varetage sin opgave, herunder at foretage en prioritering⁽¹¹⁾.
14. Kommissionen har derfor anført, at den ved udøvelsen af sine beslutningsbeføjelser vil give prioritet til de anmeldelser, klager eller sager rejst på eget initiativ, som er af særlig politisk, økonomisk eller juridisk betydning for EU⁽¹²⁾. For så vidt angår sager, der ikke er af en sådan karakter, vil anmeldelser normalt ikke blive afgjort ved en

formel beslutning, men snarere ved et comfort letter (såfremt parterne er enige heri), medens klager i princippet bør afgøres af nationale domstole eller andre relevante myndigheder. Det bør i den forbindelse bemærkes, at konkurrencereglerne finder direkte anvendelse⁽¹⁵⁾, således at EU's konkurrencelovgivning kan håndhæves i de nationale domstole. Også i de tilfælde, hvor anden EU-ret er blevet respekteret, skal EU's konkurrenceret overholdes⁽¹⁴⁾.

15. Andre nationale myndigheder, herunder primært nationale tilsynsmyndigheder, der handler inden for ONP-rammerne, har kompetence i forbindelse med visse aftaler om netadgang (der skal anmeldes til dem). Hvis en aftale anmeldes til en national tilsynsmyndighed, betyder det ikke, at det automatisk bliver unødvendigt at anmelde aftalen til Kommissionen. De nationale tilsynsmyndigheder skal sikre, at de foranstaltninger, de træffer, er i overensstemmelse med EU's konkurrenceret⁽¹⁵⁾, hvilket betyder, at de skal afstå fra at træffe foranstaltninger, som vil underminere den effektive beskyttelse af EF-retlige rettigheder i henhold til konkurrencereglerne⁽¹⁶⁾. De må derfor ikke godkende ordninger, der er i strid med konkurrencereglerne⁽¹⁷⁾. Hvis de nationale myndigheder i deres handlinger underminerer disse rettigheder, kan medlemsstaten være erstatningspligtig over for skadelidte⁽¹⁸⁾. Desuden har de nationale tilsynsmyndigheder i henhold til ONP-direktiverne kompetence til at træffe foranstaltninger med henblik på sikring af en effektiv konkurrence⁽¹⁹⁾.

16. Adgangsftaler regulerer i princippet tilrådighedsstillelse af bestemte tjenester mellem selvstændige virksomheder og skaber ikke en autonom enhed, der adskiller sig fra de to aftaleparter. Adgangsftaler ligger således normalt uden for fusionsforordningens anvendelsesområde⁽²⁰⁾.

17. I henhold til forordning nr. 17⁽²¹⁾ kunne Kommissionen få forelagt et spørgsmål vedrørende adgangsftaler, hvis en eller flere af de involverede parter anmelder en adgangsftale⁽²²⁾, hvis der klages over en konkurrencebegrænsende adgangsftale eller over et dominerende selskabs adfærd i forbindelse med en adgangsaccept eller -nægtelse⁽²³⁾, hvis Kommissionen på eget initiativ foretager en undersøgelse af en sådan accept eller

nægtelse, eller hvis der foretages en undersøgelse af en erhvervssektor⁽²⁴⁾. En klager kan desuden anmode Kommissionen om at træffe foreløbige forholdsregler under omstændigheder, der umiddelbart risikerer at medføre alvorlig uoprettelig skade for klageren eller offentligheden⁽²⁵⁾. Det bør imidlertid bemærkes, at man i hastesager hurtigere kan opnå et påbud om at indstille overtrædelserne via nationale domstolsprocedurer end via Kommissionens procedurer⁽²⁶⁾.

18. På en række områder vil aftalerne både være underlagt konkurrencereglerne og sektorspecifikke bestemmelser på nationalt plan og EU-plan, først og fremmest bestemmelser vedrørende det indre marked. ONP-samtrafikdirektivet skal skabe et lovgivningsgrundlag for adgangsftaler inden for telesektoren. Da ONP-reglerne er meget detaljerede, og da de kan gå ud over kravene i artikel 86, bør virksomheder i telesektoren være opmærksomme på, at de ikke er fritaget for at overholde forpligtelserne på ONP-området, blot fordi de overholder EU's konkurrenceregler, og omvendt.

2. Kommissionens foranstaltninger i forbindelse med adgangsftaler⁽²⁷⁾

19. Da adgangsftaler som helhed er af stor betydning, bør Kommissionen så klart som muligt præcisere de fælles rammebestemmelser, der gælder for indgåelsen af disse aftaler. Adgangsftaler, der indeholder konkurrencebegrænsende bestemmelser, falder ind under artikel 85. Aftaler, hvori der indgår dominerende selskaber eller monopoler, falder ind under artikel 86; problemer, der skyldes, at en eller flere af parterne indtager en dominerende position, vil normalt være af større betydning i forbindelse med en bestemt aftale end de problemer, der berører artikel 85.

20. Ved anvendelse af konkurrencereglerne vil Kommissionen tage udgangspunkt i ONP-bestemmelserne, og de nationale tilsynsmyndigheder vil handle på dette grundlag. Hvis en aftale falder ind under artikel 85, stk. 1, skal den anmeldes til Kommissionen, hvis den skal nyde godt af en fritagelse i henhold til artikel 85, stk. 3. I de tilfælde, hvor aftaler anmeldes, vil Kommissionen efter offentliggørelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* og i overensstemmelse med nedenfor anførte principper træffe afgørelse om en eller flere

anmeldelser i form af formelle beslutninger. Når retsprincipperne er fastlagt klart, vil Kommissionen behandle andre anmeldelser, hvori samme spørgsmål rejses, ved hjælp af et comfort letter.

3. Klager ⁽²⁸⁾

21. Fysiske eller juridiske personer med en berettiget interesse kan under visse omstændigheder indgive klage til Kommissionen, hvori Kommissionen anmodes om ved beslutning at kræve en overtrædelse af EF-traktatens artikel 85 eller 86 bragt til ophør. En klager kan tillige anmode Kommissionen om at træffe foreløbige forholdsregler i situationer, hvor der er umiddelbar risiko for en alvorlig uoprettelig skade ⁽²⁹⁾. En potentiel klager har andre muligheder, der er lige så eller endda mere effektive, som f.eks. søgsmål ved en national domstol. Det bør i den forbindelse bemærkes, at søgsmål ved nationale domstole kan indebære betydelige fordele for enkeltpersoner og selskaber, herunder især ⁽³⁰⁾

- at nationale domstole kan behandle og tilkende skadeserstatning for overtrædelser af konkurrencereglerne
- at nationale domstole som regel kan træffe foreløbige forholdsregler og bringe overtrædelser til ophør hurtigere, end Kommissionen kan
- at det ved en national domstol er muligt at kombinere et søgsmål anlagt efter EU-retten med et søgsmål anlagt efter national ret
- at en sagsøger, der har fået medhold, kan tilkendes en dækning af sine udgifter ved en national domstol.

Desuden kan de specifikke nationale tilsynsprincipper som harmoniseret i henhold til ONP-principperne give adgang til at indgive klage på både nationalt plan og om nødvendigt på EU-plan.

tilfælde, der forelægges den. Ved vurderingen af fællesskabsinteressen undersøger Kommissionen:

»... den påståede overtrædelses betydning for det fælles markeds funktion, sandsynligheden for at kunne godtgøre dens eksistens og rækkevidden af de nødvendige undersøgelsesforanstaltninger med henblik på bedst muligt at opfylde den opgave, som består i at overvåge overholdelsen af artikel 85 og 86« ⁽³²⁾

Et andet væsentligt element i vurderingen er spørgsmålet om, i hvilken udstrækning en national dommer kan tilbyde et effektivt retsmiddel i forbindelse med en overtrædelse af artikel 85 og 86. Dette kan vise sig vanskeligt, f.eks. i sager, hvor der indgår grænseoverskridende elementer.

23. EF-traktatens artikel 85, stk. 1, og artikel 86 har direkte virkning på forholdet mellem private. Denne virkning skal de nationale domsmyndigheder beskytte ⁽³³⁾. Når det drejer sig om sager, der behandles af de nationale tilsynsmyndigheder, foreskriver ONP-direktivet, at myndighederne har beføjelse til at gribe ind og forlange ændringer foretaget både med hensyn til adgangsftalerne som sådan og deres indhold. De nationale tilsynsmyndigheder skal tage hensyn til, »at konkurrencen skal fremmes«, og kan underkaste en eller flere parter bestemte vilkår, bl.a. »for at sikre en reel konkurrence« ⁽³⁴⁾.
24. Kommissionen kan selv blive involveret i tvistigheder enten efter konkurrencereglerne eller efter ONP-mæglingsproceduren. Mange sideløbende sager kan føre til, at Kommissionen og de nationale myndigheder foretager et unødvendigt dobbeltarbejde i forbindelse med undersøgelserne. I de tilfælde, hvor en klage indgives til Kommissionen i henhold til artikel 3 i forordning nr. 17, mens der behandles en dermed forbundet sag ved en relevant myndighed eller domstol på nationalt plan eller EU-plan, vil Generaldirektoratet for Konkurrence normalt ikke indlede en undersøgelse af, hvorvidt der er tale om en overtrædelse i henhold til EF-traktatens artikel 85 eller 86. I den forbindelse skal følgende punkter imidlertid iagttages.

3.2. Sikring af klagers rettigheder

- ### 3.1. Anvendelse af nationale procedurer og ONP-procedurer
22. Som anført ovenfor ⁽³¹⁾ vil Kommissionen tage højde for fællesskabsinteressen i hver enkelt

25. Virksomheder har krav på en effektiv beskyttelse af deres rettigheder i henhold til EF-lovgivningen ⁽³⁵⁾. Disse rettigheder undermineres, hvis en national behandling i overdreven grad forsinker Kommissionens behandling, uden at sagen finder en tilfreds-

stillende løsning på nationalt plan. I telesektoren er innovationscykler relativt korte, og enhver væsentlig forsinkelse ved løsningen af en adgangstvist vil i praksis svare til en adgangsnægtelse og således foregribe en reel afgørelse af sagen.

26. Kommissionen mener derfor, at en adgangstvist, der behandles af de nationale tilsynsmyndigheder, skal afgøres inden for en rimelig tidsfrist, dvs. normalt senest seks måneder efter at myndighedernes opmærksomhed er blevet henledt herpå, eller der er indledt ONP-procedurer, herunder forligsprocedurer⁽³⁶⁾. Denne løsning kunne tage form af enten en endelig afgørelse af sagen eller et indgreb, der kunne sikre klagerens rettigheder. Hvis sagen ikke har fundet en sådan løsning på det tidspunkt, beskyttes parternes rettigheder *prima facie* ikke effektivt, og Kommissionen vil i princippet på klagerens anmodning påbegynde en undersøgelse i overensstemmelse med de normale procedurer, efter høring af og i samarbejde med de pågældende nationale myndigheder.

3.3. Foreløbige forholdsregler

27. Med hensyn til anmodninger om foreløbige forholdsregler er eksistensen af nationale retsforhandlinger af betydning for behandlingen af spørgsmålet om, hvorvidt der er en risiko for alvorlig uoprettelig skade. Sådanne retsprocedurer skal umiddelbart betragtet fjerne risikoen for en sådan skade, og Kommissionen kan således ikke med rimelighed træffe foreløbige forholdsregler, når det ikke kan dokumenteres, at risikoen fortsat er til stede.
28. Det er af stor betydning, om der er mulighed for et forbud/påbud, og hvilke kriterier der gælder herfor. Kommissionen skal tage hensyn hertil, når den drager sin umiddelbare konklusion. Hvis der ikke er mulighed for et forbud/påbud, eller hvis et sådant forbud/påbud ikke i tilstrækkeligt omfang må formodes at tage højde for klagerens rettigheder i henhold til EF-retten, vil Kommissionen fastslå, at de nationale retsforhandlinger ikke har fjernet risikoen for skade, hvorefter den vil påbegynde undersøgelsen af sagen.

4. Undersøgelse på eget initiativ og sektorundersøgelser

29. Hvis det forekommer nødvendigt, vil Kommissionen indlede en undersøgelse på eget initiativ. Den kan også indlede en sektorundersøgelse efter at have hørt det rådgivende udvalg bestående af medlemsstaternes konkurrencemyndigheder.

5. Bøder

30. Kommissionen kan pålægge virksomheder bøder på op til 10 % af den årlige omsætning på verdensplan, såfremt de forsætligt eller uagtsomt har overtrådt bestemmelserne i artikel 85, stk. 1, eller artikel 86⁽³⁷⁾. I de tilfælde, hvor aftaler er anmeldt i henhold til forordning nr. 17 med henblik på en fritagelse efter artikel 85, stk. 3, kan Kommissionen ikke pålægge bøder for handlinger, der er beskrevet i anmeldelsen⁽³⁸⁾, og som foretages efter anmeldelsen. Kommissionen kan imidlertid ophæve bødeimmuniteten ved at meddele de pågældende virksomheder, at den efter en foreløbig undersøgelse er af den opfattelse, at traktatens artikel 85, stk. 1, finder anvendelse, og at der ikke findes grundlag for anvendelsen af traktatens artikel 85, stk. 3⁽³⁹⁾.
31. ONP-samtrafikdirektivet indeholder to bestemmelser, der bør tages i betragtning ved behandlingen af spørgsmålet om bøder i henhold til konkurrencereglerne. For det første fastsættes der deri, at samtrafikaftaler skal meddeles de relevante nationale tilsynsmyndigheder og stilles til rådighed for tredjemand, dog ikke de dele, der omhandler parternes handelsstrategi⁽⁴⁰⁾. For det andet fastsættes der deri, at de nationale tilsynsmyndigheder skal have en række beføjelser, som de kan bruge med henblik på at påvirke og ændre samtrafikaftalerne⁽⁴¹⁾. Disse bestemmelser sikrer, at der skabes den nødvendige offentlighed omkring aftalerne, og at de nationale tilsynsmyndigheder får mulighed for om nødvendigt at træffe foranstaltninger, der kan sikre en reel konkurrence på markedet.
32. I de tilfælde, hvor en aftale er anmeldt til de nationale tilsynsmyndigheder, men ikke til Kommissionen, anser Kommissionen det generelt ikke for rimeligt automatisk at pålægge en bøde i forbindelse med aftalen, heller ikke selv om aftalen i sidste ende skulle vise sig at indeholde betingelser, der er i strid med artikel 85. Det vil imidlertid være rimeligt at pålægge en bøde i tilfælde, hvor

a) aftalen viser sig at indeholde bestemmelser, der er i strid med artikel 86, og/eller

b) overtrædelsen af artikel 85 er særlig alvorlig.

Bødestørrelsen vil afhænge af overtrædelsens grovhed og varighed.

33. En anmeldelse til de nationale tilsynsmyndigheder gør det ikke ud for en anmeldelse til Kommissionen og begrænser ikke interesserede parter muligheder for at indgive klage til Kommissionen eller Kommissionens muligheder for på eget initiativ at påbegynde en undersøgelse af adgangsftaler. En sådan anmeldelse begrænser heller ikke en parts ret til at kræve skadeserstatning ved en national domstol for skade, der er forårsaget af konkurrencebegrænsende aftaler ⁽⁴²⁾.

DEL II

RELEVANTE MARKEDER

34. I forbindelse med undersøgelsen af sager inden for de rammer, der fastsættes i del I ovenfor, vil Kommissionen anvende den nedenfor anførte tilgang til definitionen af relevante markeder inden for denne sektor.
35. Der er tre hovedkilder til konkurrencemæssige begrænsninger for virksomheder, nemlig efterspørgselssubstituerbarhed, udbudssubstituerbarhed og potentiel konkurrence, hvoraf førstnævnte udgør den mest umiddelbare og effektive disciplinerende kraft over for leverandørerne af et givet produkt eller en given tjenesteydelse. Efterspørgselssubstituerbarhed er derfor det instrument, der primært anvendes ved definitionen af det relevante produktmarked, hvor en begrænsning af konkurrencen i den i artikel 85, stk. 1, og artikel 86 fastsatte betydning kan konstateres.
36. Udbuddets substituerbarhed anvendes normalt ikke til definition af relevante markeder. I praksis kan der ikke klart sondres mellem denne og potentiel konkurrence. Substituerbarhed på udbudssiden og potentiel konkurrence anvendes til at konstatere, om en virksomhed har en dominerende stilling, om konkurrencebegrænsningen er væsentlig i forhold til artikel 85, og om der finder en konkurrenceeliminerende sted.
37. Ved vurderingen af relevante markeder må man se på udviklingerne på markedet på kort sigt.

1. Relevant produktmarked

38. I afsnit 6 i skema A/B defineres det relevante produktmarked som følger:

»Det relevante produktmarked er markedet for alle de varer og/eller tjenesteydelser, som forbrugerne på grundlag af deres egenskaber, pris og anvendelsesformål betragter som værende indbyrdes substituerbare.«

39. Efterhånden som de lovbeskyttede monopoler inden for telesektoren ophører med at eksistere, og tredjemand således kan begynde at levere tjenester til de endelige forbrugere, vil der opstå en anden type marked i tilknytning til markedet for tilrådhedsstillelse af tjenester, nemlig markedet for adgang til de faciliteter, der på indværende tidspunkt kræves for, at disse tjenester kan præsteres. Inden for denne sektor vil samtrafikken i de offentligt koblede telenet være et typisk eksempel på en sådan adgang. Uden samtrafik vil det ikke være økonomisk muligt for tredjemand at præstere f.eks. omfattende taletelefonitjenester.
40. Det står derfor klart, at der inden for telesektoren er mindst to typer relevante produktmarkeder, nemlig markedet for en tjenesteydelse, der skal præsteres over for den endelige forbruger, og markedet for adgang til de faciliteter, der er nødvendige, når disse tjenester skal præsteres over for den endelige forbruger (informationer, fysiske net osv.). I forbindelse med de enkelte sager vil det være nødvendigt at definere henholdsvis de relevante adgangs- og tjenestemarkeder, som f.eks. samtrafik i offentlige telenet og tilrådhedsstillelse af offentlige taletelefonitjenester.
41. Kommissionen vil om nødvendigt teste det relevante marked ved at spørge, om den samlede fortjeneste hos leverandørerne af de pågældende tjenester ville stige, hvis priserne blev øget med 5-10 %. Hvis fortjenesten ville stige, er markedet ifølge testen et særskilt relevant marked.
42. Kommissionen mener, at der for disse markeder gælder de samme konkurrenceretlige principper, uanset hvilket marked der er tale om. Da den teknologiske udvikling inden for denne sektor løber meget stærkt, vil ethvert forsøg på at definere særlige produktmarkeder i denne meddelelse indebære en risiko for, at definitionerne hurtigt bliver upræcise og irrelevante. Særlige produktmarkeder defineres bedst på baggrund af en detaljeret undersøgelse af et enkeltstående tilfælde.

1.1. Tjenestemarkedet

43. Dette marked kan defineres bredt som levering af en given teletjeneste til en bruger. Forskellige teletjenester anses for at være substituerbare, hvis slutbrugeren anser dem for at kunne erstatte hinanden i tilstrækkeligt omfang, hvilket betyder, at der kan finde en effektiv konkurrence sted mellem de forskellige leverandører af disse tjenester.

1.2. Adgang til faciliteter

44. Hvis en tjenesteudbyder skal stille tjenesteydelser til rådighed for slutbrugerne, vil vedkommende ofte skulle have adgang til en eller flere faciliteter i forudgående eller efterfølgende led. Hvis der f.eks. rent fysisk skal leveres en tjeneste til slutbrugerne, skal der være adgang til termineringspunkterne i det telenet, som slutbrugerne er tilsluttet. Denne adgang kan opnås rent fysisk ved en offentlig eller en fælles lokal infrastruktur, som udbyderen enten selv stiller til rådighed eller lejer af en lokal infrastrukturudbyder. Adgangen kan også opnås enten via en tjenesteudbyder, der allerede har disse slutbrugere som abonnenter, eller via en samtrafikudbyder, der direkte eller indirekte har adgang til de relevante termineringspunkter.

45. Ud over den fysiske adgang har en tjenesteudbyder måske behov for at få adgang til andre faciliteter, så vedkommende kan markedsføre sine tjenester over for slutbrugerne. Således skal en tjenesteudbyder f.eks. kunne gøre slutbrugere opmærksomme på sine tjenester. I de tilfælde, hvor det kun kan lade sig gøre at få adgang til en given facilitet via teleselskabet, som det hyppigt er tilfældet i forbindelse med f.eks. telefonbogsoplysninger, opstår der problemer af samme karakter som i forbindelse med den fysiske adgang.

46. I mange tilfælde vil Kommissionen skulle behandle spørgsmål vedrørende fysisk adgang, hvor det drejer sig om sammenkobling med teleselskabets net ⁽⁴³⁾.

47. Nogle etablerede teleselskaber kan være fristet til at afvise at stille adgang til rådighed for udenforstående tjenesteudbydere eller andre netselskaber, især på områder, hvor den ønskede tjeneste vil konkurrere med en tjeneste, som teleselskabet selv udbyder. Denne modstand vil ofte komme til udtryk ved, at teleselskabet tøver med at give tredjemand adgang eller kun er villig til at give tredjemand adgang på ufordelagtige vilkår. Konkurrencereglerne skal sikre, at disse potentielle adgangsmarkeder får mulighed for at udvikle sig, og at de

etablerede selskaber ikke får lov til at bruge deres kontrol over adgangen til at kvæle udviklingerne på tjenestemarkederne.

Det bør fremhæves, at liberaliseringen i telesektoren kan forventes at føre til udviklingen af et nyt alternativt net, som i sidste ende vil få indflydelse på definitionen af adgangsmarkedet, hvori teleselskabet indgår.

2. Det relevante geografiske marked

48. Det relevante geografiske marked defineres i skema A/B som følger:

»Det relevante geografiske marked er det område, inden for hvilket de pågældende virksomheder afsætter deres varer eller tjenesteydelser, som frembyder tilstrækkelig homogene konkurrencevilkår, og som kan skelnes fra andre, tilgrænsende områder, navnlig på grund af væsentlige forskelle i konkurrencevilkårene.«

49. Med hensyn til udbud af teletjenester og adgangsmarkeder vil det relevante geografiske marked være det område, hvor de objektive konkurrencevilkår gældende for tjenesteudbydere er af tilsvarende karakter. Det vil derfor skulle undersøges, hvilke muligheder disse tjenesteudbydere har for at få adgang til slutbrugere i en hvilken som helst del af dette område på ensartede og økonomisk holdbare vilkår ⁽⁴⁴⁾. Regulerende forhold som f.eks. licensvilkår og konkurrerende lokale adgangsudbydere eventuelle eksklusive eller særlige rettigheder er i den forbindelse af særlig betydning.

DEL III

PRINCIPPER

50. I sager, der forelægges Kommissionen, vil de principper, der beskrives i det følgende, blive anvendt.

51. Kommissionen har anerkendt at:

»Artikel 85 og 86 ... er gældende ret, der kan gennemtvinges overalt i EF. EF-ret udgør et sammenhængende retssystem, og konflikt mellem disse og andre EF-regler skulle ikke kunne opstå ... Det er imidlertid klart, at EF-akter vedtaget i telekommunikationssektoren må fortolkes i overensstemmelse med konkurrencereglerne for at sikre en gennemførelse af alle aspekter af EF's telekom-

munikationspolitik på den bedst mulige måde ... Dette gælder bl.a. forholdet mellem konkurrencereglerne for virksomheder og ONP-reglerne» (⁴⁵).

artikel 90, stk. 1, hvorefter Kommissionen kan vedtage en beslutning, hvori den kræver overtrædelsen bragt til ophør (⁴⁶).

52. Konkurrencereglerne finder således fortsat anvendelse under omstændigheder, hvor andre traktatbestemmelser eller afledt ret anvendes. I forbindelse med adgangsftaler er EF-retlige bestemmelser vedrørende det indre marked og konkurrence af stor og gensidig supplerende betydning for, at sektoren kan fungere korrekt. Når Kommissionen skal foretage en vurdering i henhold til konkurrencereglerne, vil den derfor i videst muligt omfang bygge på de principper, der fastsættes i den harmoniserede lovgivning. Det bør ligeledes erindres, at en række af de konkurrenceretlige principper, der beskrives nedenfor, også er dækket af specifikke regler i ONP-bestemmelserne. Hvis disse regler anvendes korrekt, skulle der ofte ikke være behov for at anvende konkurrencereglerne.

53. I telekommunikationssektoren bør omkostningerne ved forsyningspligttydelserne vies særlig opmærksomhed. EF-traktatens artikel 90, stk. 2, kan begrunde en undtagelse fra principperne i EF-traktatens artikel 85 og 86. Detaljerne i forsyningspligttydelserne er et reguleringsspørgsmål. Anvendelsesområdet for EF-traktatens artikel 90, stk. 2, er specificeret i de direktiver inden for telesektoren, der bygger på artikel 90, og Kommissionen vil anvende konkurrencereglerne i overensstemmelse hermed.

54. Artikel 85 og 86 finder på normal vis anvendelse på en aftale eller en praksis, som en national myndighed har godkendt eller tilladt (⁴⁶), eller hvor den nationale myndighed efter anmodning fra en eller flere af de involverede parter har krævet bestemte betingelser indført i en aftale.

55. Hvis en tilsynsmyndighed imidlertid stiller krav om betingelser, der er i modstrid med konkurrencereglerne, vil de involverede virksomheder i praksis ikke blive pålagt bøder, men medlemsstaten overtræder selv EF-traktatens artikel 3, litra g), og artikel 5 (⁴⁷) og kan derfor indklages for Domstolen af Kommissionen i henhold til EF-traktatens artikel 169. Hvis en national tilsynsmyndighed kræver eller godkender, at en virksomhed med særlige eller eksklusive rettigheder i den i artikel 90 fastsatte betydning eller en statsejet virksomhed udviser en adfærd, der udgør et misbrug af en dominerende stilling, overtræder medlemsstaten desuden også

56. De nationale tilsynsmyndigheder kan stille strenge krav til gennemsigtighed, leveringspligt og prisfastsættelsespraksis på markedet, især om nødvendigt i liberaliseringens første faser. Om påkrævet vil lovgivning som f.eks. ONP-bestemmelserne blive anvendt som støtte ved fortolkningen af konkurrencereglerne (⁴⁹). Da de nationale tilsynsmyndigheder skal sikre, at en effektiv konkurrence er mulig, skal konkurrencereglerne ligeledes anvendes, når ONP-principperne skal fortolkes korrekt. Det bør tillige bemærkes, at mange af de spørgsmål, der behandles i det følgende, også er omfattet af bestemmelserne i liberaliseringsdirektivet samt direktiverne og direktivforslagene vedrørende ONP, licens og databeskyttelse. Hvis disse rammebestemmelser håndhæves effektivt, vil mange af de nedenfor anførte konkurrenceproblemer slet ikke optræde.

1. Dominans (artikel 86)

57. Hvis en virksomhed skal udbyde tjenester på telemarkedet, skal den have adgang til forskellige faciliteter. For at kunne udbyde teletjenester vil det f.eks. normalt være nødvendigt at blive sammenkoblet med det offentligt koblede telenet. Adgangen til dette net vil normalt altid være kontrolleret af et dominerende teleselskab. Med hensyn til adgangsftaler er dominans, der skyldes kontrol med faciliteter, den mest relevante faktor i Kommissionens vurdering.

58. Spørgsmålet om, hvorvidt et selskab er dominerende, afhænger ikke blot af de rettigheder, selskabet har fået. Dominans fjernes ikke ved blot at fjerne lovbeskyttede monopoler. Det vil til trods for liberaliseringsdirektiverne faktisk tage sin tid at opbygge en effektiv konkurrence fra alternative netudbydere med en rimelig kapacitet og geografisk dækning.

59. Inden for telesektoren vil begrebet »væsentlige faciliteter« i mange tilfælde være relevant at inddrage, når et dominerende teleselskabs pligter skal fastlægges. Udtrykket væsentlig facilitet anvendes til at beskrive en facilitet eller en infrastruktur, som er

væsentlig, hvis man skal nå kunderne, og/eller hvis konkurrenterne skal kunne drive virksomhed, og som ikke kan dubleres med rimelige midler⁽³⁰⁾.

Et selskab, der kontrollerer adgangen til en væsentlig facilitet, har en dominerende stilling i den i artikel 86 fastsatte betydning. Omvendt kan et selskab have en dominerende stilling i henhold til artikel 86 uden at kontrollere en væsentlig facilitet.

Inden for telesektoren kan følgende faciliteter på nuværende tidspunkt forventes at udgøre væsentlige faciliteter: f.eks. de offentlige telefonnet for tale- og/eller datatjenester, fast kredsløb og dermed forbundet nettermineringsudstyr, grundlæggende data vedrørende abonnenter på offentlige taletelefonitjenester, nummereringssystemer og andre kunderrelevante eller tekniske oplysninger.

1.1. Tjenestemarkeder

60. En af de faktorer, der anvendes til måling af en virksomheds markedsstyrke, er det salg, der kan henføres til den pågældende virksomhed, udtrykt i procent af det samlede salg på markedet for substituerbare tjenester inden for det relevante geografiske område. Med hensyn til tjenestemarkedet vil Kommissionen vurdere bl.a. den omsætning, der skabes ved salg af substituerbare tjenester, eksklusive salg eller intern brug af samtrafiktjenester og salg eller intern brug af lokal infrastruktur⁽³¹⁾, under hensyntagen til konkurrencevilkårene og udbuds- og efterspørgselsstrukturen på markedet.

1.2. Adgang til faciliteter

61. Begrebet »adgang« som anført ovenfor i punkt 45, kan dække en lang række situationer, herunder tilrådhedsstillelse af faste kredsløb, som gør det muligt for en tjenesteyder at opbygge sit eget net, og samtrafikproblemer i snæver forstand, dvs. samtrafik mellem to telenet, f.eks. et mobilt og et fast. Med hensyn til adgang indtager etablerede selskaber ofte en monopolstilling, og selv i områder, hvor liberaliseringen af det juridiske grundlag er påbegyndt, vil det etablerede selskab formodentlig fortsat dominere i fremtiden. Det etablerede selskab, der kontrollerer faciliteterne, er ofte samtidig den største tjenesteudbyder. Denne type selskaber har tidligere ikke haft behov for at sondre mellem formidling af teletjenester og tilrå-

dighedsstillelse af disse tjenester til slutbrugerne. I dag kræver et teleselskab, som tillige er tjenesteudbyder, ikke, at selskabets driftsenheder i efterfølgende led skal betale for adgang, hvorfor det ikke er let at beregne de indtægter, der skal allokere til faciliteten. I tilfælde, hvor et selskab både udbyder adgang og tjenester, skal indtægterne for de to markeder i videst muligt omfang grupperes hver for sig, inden indtægterne anvendes som grundlag for beregning af selskabets andel af det pågældende marked. I den forbindelse er artikel 8, stk. 2, i forslaget til samtrafikdirektiv til stor nytte, idet der deri kræves særskilte regnskaber for »de aktiviteter, der har at gøre med samtrafik — herunder både samtrafiktjenester, der udbydes internt, og samtrafiktjenester, der udbydes til andre — og for andre aktiviteter«.

62. Den økonomiske betydning af at få adgang afhænger af dækningen i det net, der ønskes samtrafik med. Kommissionen vil ikke blot tage udgangspunkt i omsætningen, men også om muligt tage højde for antallet af kunder, der har abonneret på tjenester af samme type som dem, den adgangssøgende tjenesteudbyder agter at stille til rådighed. En given virksomheds markedsstyrke vil således blive målt delvis på grundlag af antal abonnenter, der er forbundet med termineringspunkter i det pågældende selskabs telenet, udtrykt i procent af det samlede antal abonnenter, der er tilsluttet termineringspunkter i det relevante geografiske område.

Substituerbarhed på udbudssiden

63. Som anført ovenfor (se punkt 37) er substituerbarhed på udbudssiden også af betydning ved vurderingen af spørgsmålet om dominans. En markedsandel på over 50 %⁽³²⁾ er normalt et tilstrækkeligt belæg for dominans, selv om andre faktorer vil blive undersøgt. Således vil Kommissionen undersøge, om der findes andre netudbydere på det relevante marked med henblik på at afgøre, om eventuelle alternative infrastrukturer er tilstrækkelig omfattende til at give det etablerede selskabs net konkurrence, og i hvilket omfang nye adgangsudbydere vil kunne komme ind på markedet.

Andre relevante faktorer

64. Når Kommissionen skal afgøre, om et selskab er dominerende, vil den ikke alene se på oplysninger

om markedsandel og substituerbarhed på udbudssiden, men også undersøge, om selskabet har særlig adgang til faciliteter, som ikke kan dubleres, enten af juridiske årsager eller fordi, det vil være for dyrt.

65. Efterhånden som konkurrerende adgangsudbydere dukker op og giver det dominerende, etablerede selskab konkurrence, vil omfanget af de rettigheder, medlemsstaterne giver dem, og især områdedækningen spille en afgørende rolle ved fastlæggelse af markedsstyrken. Kommissionen vil følge markedsudviklingen i relation til disse spørgsmål meget nøje og tage højde for eventuelt ændrede markedsvilkår, når den vurderer adgangssprøgsmaal ud fra konkurrencereglerne.

1.3. Fælles dominans

66. Det er efter formuleringen af artikel 86 klart, at artiklen finder anvendelse, hvis flere selskaber tilsammen har en dominerende stilling. Det er endnu ikke blevet afklaret i fuldt omfang ved EF-Domstolens retspraksis eller Kommissionens praksis, under hvilke omstændigheder der er tale om en fælles dominerende stilling og et misbrug heraf, og lovgivningen på området er stadig under udvikling.
67. Formuleringen i artikel 86 (»en eller flere virksomheders misbrug«) beskriver noget andet end forbuddet om konkurrencebegrænsende aftaler eller samordnet praksis i artikel 85. At påstå andet ville være i strid med de normale principper for fortolkning af traktaten og ville gøre ordene betydningsløse og uden praktisk virkning. Dette udelukker imidlertid ikke, at artikel 85 og 86 kan anvendes parallelt på samme aftale eller praksis, hvilket Kommissionen og Domstolen har fremført i en række sager⁽³³⁾, eller at Kommissionen kan træffe foranstaltninger på grundlag af blot én af bestemmelserne, når begge finder anvendelse.
68. To selskaber, der hver for sig er dominerende på et særskilt nationalt marked, er ikke det samme som to i fællesskab dominerende selskaber. Nationale offentlige taletelefoniteleselskaber må ikke formodes at blive dominerende i fællesskab før efter liberaliseringen inden for EU. To eller flere selskaber har kun en kollektivt dominerende stilling, såfremt de i det store hele tilsammen har samme stilling over for deres kunder og konkurrenter som et enkelt selskab har, hvis det har en dominerende stilling. Inden for telesektoren kan to teleinfrastrukturselskaber, der dækker samme geografiske marked, opnå kollektiv dominans.
69. For at to eller flere selskaber kan være dominerende i fællesskab, må der — som et af flere krav — desuden ikke være nogen effektiv konkurrence mellem selskaberne på det relevante marked. Denne mangel på konkurrence kan i praksis skyldes, at selskaberne har økonomiske forbindelser indbyrdes, som f.eks. samarbejdsaftaler, samtrafik- eller roamingaftaler. Kommissionen mener imidlertid ikke, at det forudsættes i økonomisk teori eller EU-retten, at sådanne forbindelser juridisk set er en forudsætning for, at der kan være tale om en kollektiv dominerende stilling⁽³⁴⁾. Der er tale om en tilstrækkelig økonomisk forbindelse, hvis der foreligger en gensidig afhængighed af den karakter, der ofte forekommer i en oligopolistisk markedsituation. Der synes ikke at være nogen retlige eller teoretiske årsager til at kræve andre økonomiske forbindelser mellem de pågældende selskaber. Når det er sagt, skal det tilføjes, at der i praksis ofte vil være tale om sådanne forbindelser i telesektoren, hvor nationale teleselskaber næsten uundgåeligt har forbindelser af forskellig karakter med hinanden.
70. Som eksempel kunne nævnes adgangen til abonnentkredsløbet, der i nogle medlemsstater i den nærmeste fremtid meget vel kan blive kontrolleret af to selskaber, nemlig det etablerede teleselskab og et kabel-tv-selskab. Hvis man skal tilbyde forbrugerne særlige tjenesteydelser, skal man have adgang til enten teleselskabets eller kabel-tv-selskabets abonnentkredsløb. Alt afhængig af omstændighederne og især af forholdet mellem selskaberne har måske hverken det ene eller det andet selskab en dominerende stilling, men tilsammen kan de måske have et kollektivt monopol på adgangen til disse faciliteter.

2. Misbrug af en dominerende stilling

2.1. Tredjemand nægtes adgang til væsentlige faciliteter, og der fastsættes ugunstige vilkår

71. I henhold til artikel 86 kan det være forbudt at nægte tredjemand adgang, hvis dette gøres af et selskab, der er dominerende, fordi det kontrollerer faciliteterne — som det må forventes at være tilfældet for etablerede teleselskaber i overskuelig fremtid. Der er mulighed for, at en adgangsnægtelse:

»bevirker, at der lægges hindringer i vejen for at opretholde den endnu bestående konkurrence på markedet eller udviklingen af denne konkurrence«⁽⁵⁵⁾.

Der vil kun være tale om misbrug, hvis adgangsnægtelsen påvirker konkurrencen. I begyndelsen vil der kun være få konkurrenter på tjenestemarkederne i telesektoren, hvorfor adgangsnægtelser generelt vil påvirke konkurrencen på disse markeder. I alle de tilfælde, hvor der nægtes adgang, vil der blive foretaget en nøje undersøgelse af, om der forligger en saglig begrundelse herfor.

72. Generelt set er der tre relevante scenarier:

- a) tredjemand nægtes adgang til at udbyde en tjeneste i tilfælde, hvor adgangsudbyderen har givet et andet selskab adgang til at operere på det pågældende tjenestemarked
- b) tredjemand nægtes adgang til at udbyde en tjeneste i tilfælde, hvor adgangsudbyderen ikke har givet et andet selskab adgang til at operere på det pågældende tjenestemarked

c) en eksisterende kundes adgang afbrydes.

73. Hvis en ny kunde i førstnævnte scenario nægtes adgang i tilfælde, hvor en dominerende facilitetsejer allerede har givet én eller flere kunder adgang til at operere på det efterfølgende marked, er der klart tale om en diskriminerende behandling, som udgør misbrug, hvis den begrænser konkurrencen på dette marked. I tilfælde, hvor netselskabet udbyder de samme eller tilsvarende detailtjenester som den adgangssøgende kunde, har selskabet både et incitament til og en mulighed for at begrænse konkur-

rencen og misbruge sin dominerende position på denne måde. Der kan naturligvis være god grund til at nægte tredjemand adgang, f.eks. hvis en ansøger udgør en potentiel kreditrisiko. Foreligger der ingen objektiv begrundelse, vil der normalt være tale om misbrug af en dominerende stilling på adgangsmarkedet, hvis en ansøger nægtes adgang.

74. Generelt set har det dominerende selskab pligt til at give tredjemand adgang på en sådan måde, at varer og tjenesteydelser, der tilbydes selskaber, der opererer på efterfølgende markeder, står til rådighed på vilkår, der ikke er mindre favorable end dem, andre selskaber får, herunder det dominerende selskabs egne aktiviteter på efterfølgende markeder.

75. I den anden af ovennævnte situationer opstår spørgsmålet om, hvorvidt adgangsudbyderen skal være forpligtet til at indgå kontrakt med tjenesteudbydere med henblik på at give dem mulighed for at operere på et nyt tjenestemarked. Hvis der ikke er tale om kapacitetsbegrænsninger, og hvis det selskab, der nægter tredjemand adgang til dets faciliteter, hverken har givet sine egne driftsenheder på efterfølgende markeder eller andre selskaber, der opererer på det pågældende tjenestemarked, adgang til disse faciliteter, er det ikke klart, hvilken saglig begrundelse der kunne være for at nægte nogen adgang.

76. Hvis der ikke er noget kommercielt set realistisk alternativ til den adgang, der ansøges om, vil ansøgeren kun kunne operere på servicemarkedet, hvis hans ansøgning imødekommes. Nægtes han i dette tilfælde adgang, vil der således være tale om begrænsning af udviklingen af nye markeder eller nye produkter på disse markeder, hvilket er i strid med artikel 86, litra b). I transportsektoren⁽⁵⁶⁾ har Kommissionen fastsat, at et selskab, der kontrollerer en væsentlig facilitet, skal give adgang hertil under visse omstændigheder⁽⁵⁷⁾. Samme principper finder anvendelse inden for telesektoren.

77. Princippet om, at dominerende selskaber under visse omstændigheder skal indgå kontrakt, vil ofte være relevant i telesektoren. For øjeblikket udbydes netinfrastruktur til de fleste teletjenester i EU af monopoler eller faktiske monopoler. Selv der, hvor restriktionerne allerede er eller snart vil blive fjernet, vil konkurrencen på de efterfølgende markeder fortsat afhænge af priserne og vilkårene for adgang til det forudgående netjenester, der kun gradvis vil være præget af konkurrencestyrede markeds kræfter. I lyset af den hurtige teknologiske udvikling i telesektoren kan der opstå situationer, hvor selskaber ønsker at tilbyde nye produkter eller

tjenester, der ikke konkurrerer med produkter eller tjenester, der allerede udbydes af den dominerende adgangsudbyder, men som denne ikke ønsker at åbne adgang for.

78. Kommissionen må sikre, at de etablerede selskabers kontrol over faciliteter ikke anvendes til at hindre udviklingen af en konkurrencepræget telesektor. Et selskab, som indtager en dominerende stilling på et tjenestemarked, og som i strid med artikel 86 misbruger sin position på det pågældende marked, kan med henblik på at bringe misbruget til ophør pålægges at give én eller flere konkurrenter adgang til sine faciliteter på det pågældende marked. Et selskab kan navnlig misbruge sin dominerende position, hvis det handler på en måde, der hindrer udviklingen af nye produkter og tjenester.

79. Kommissionen vil i sin analyse indledningsvis bestemme det eksisterende eller potentielle marked, som der anmodes om adgang til. For at kunne afgøre, om selskabet i henhold til konkurrencereglerne skal pålægges at give adgang, vil der blive set nærmere på, om det dominerende selskab har forbrudt sig mod pligten til ikke at diskriminere (se nedenfor), eller om de følgende elementer forekommer i kumulativ form:

- a) Adgang til de pågældende faciliteter er generelt af væsentlig betydning for, at selskaber kan deltage i konkurrencen på det pågældende marked ⁽⁵⁸⁾.

Det centrale spørgsmål er i den forbindelse, hvad der må betragtes som væsentligt. Det vil ikke være tilstrækkeligt, at det adgangssøgende selskab vil få en mere fordelagtig position, hvis der gives adgang. En adgangsnægtelse skal derimod resultere i, at de tilsigtede aktiviteter enten slet ikke kan gennemføres eller uundgåeligt bliver udpræget uøkonomiske.

Selv om der f.eks. fra 1. juli 1996 kan anvendes alternative infrastrukturer til liberaliserede tjenester, vil det vare et stykke tid, før dette i mange tilfælde vil være et tilfredsstillende alternativ til de etablerede selskabers faciliteter. Sådanne alternative infrastrukturer har på nuværende tidspunkt ikke samme geografiske dækning som de etablerede teleselskabers net.

- b) Der er tilstrækkelig kapacitet til, at tredjemand kan tilbydes adgang.
- c) Facilitetsejeren dækker ikke efterspørgslen på et eksisterende tjeneste- eller produktmarked,

blokerer for fremkomsten af potentielt nye tjenester eller produkter eller forhindrer konkurrencen på et eksisterende eller potentielt tjeneste- eller produktmarked.

- d) Det adgangssøgende selskab er villigt til at betale en rimelig og ikke-diskriminerende pris og accepterer tillige alle ikke-diskriminerende adgangsbetingelser.

- e) Der findes ingen saglig begrundelse for at nægte tredjemand adgang.

I denne forbindelse kunne en relevant begrundelse være, at der ville være altoverskyggende vanskeligheder ved, at det pågældende selskab ønskede adgang, eller at den facilitetsejer, der har foretaget investeringen med henblik på at indføre et nyt produkt eller en ny tjeneste, skal have tilstrækkelig tid og mulighed for at anvende faciliteten med henblik på at markedsføre den eller de pågældende nye produkter eller tjenester. Alle begrundelser vil imidlertid skulle undersøges grundigt fra sag til sag. I telesektoren er det især vigtigt, at de fordele, som slutbrugeren vil opnå som følge af et konkurrencepræget miljø, ikke undermineres af de tidligere statsmonopolers forsøg på at forhindre konkurrence i at opstå og udvikle sig.

Ved vurderingen af, om artikel 86 er overtrådt, vil der blive taget hensyn til både de faktiske forhold i den pågældende og i andre geografiske områder samt, om relevant, forholdet mellem den ønskede adgang og facilitetens tekniske konfiguration.

80. Spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger en saglig begrundelse, vil skulle undersøges særlig grundigt på dette område. Ud over at skulle afgøre, om de vanskeligheder, der anføres i et givet tilfælde, er alvorlige nok til at begrunde en adgangsnægtelse, skal de pågældende myndigheder også træffe afgørelse om, hvorvidt disse vanskeligheder er mere tungtvejende end den skade, der påføres konkurrencen, hvis adgangen til faciliteterne nægtes eller vanskeliggøres, og der dermed sker en begrænsning af de efterfølgende tjenestemarkeder.

81. Adgangsudbyderen kan manipulere med tre afgørende adgangselementer med henblik på at nægte tredjemand adgang, nemlig adgangstidspunkt, teknisk konfiguration og pris.

82. Dominerende teleselskaber er forpligtede til at behandle adgangsansøgninger hurtigt: urimelige og ubegrundede forsinkelser i forbindelse med behandlingen af ansøgninger om adgang kan udgøre et misbrug. Kommissionen vil vurdere behandlingstiden gældende for en anmodning om adgang frem for alt i forhold til

- a) den tidsramme og de vilkår, der normalt gælder, når selskabet giver et af sine egne datterselskaber eller én af sine egne filialer adgang til selskabets faciliteter
- b) bearbejdningstiden gældende for anmodninger om adgang til tilsvarende faciliteter i andre medlemsstater
- c) de forklaringer, der gives i forbindelse med forsinkelser i behandlingen af adgangsansøgninger.

83. Spørgsmål vedrørende den tekniske konfiguration vil på tilsvarende vis blive undersøgt nøje med henblik på at konstatere, om der reelt er tale om problemer. I henhold til konkurrencereglerne skal den adgangssøgende part i princippet bevilges adgang på det for denne mest passende sted, såfremt dette er teknisk muligt for adgangsudbyderen. Problemer i forbindelse med den tekniske gennemførelse kan udgøre en saglig begrundelse for adgangsnægtelse, således skal f.eks. den trafik, der ønskes adgang for, opfylde de relevante tekniske infrastrukturstandarder. Det samme er tilfældet i forbindelse med kapacitetsbegrænsninger, hvor der kan opstå rationeringsproblemer⁽⁵⁹⁾.

84. For høje adgangspriser, der i sig selv kan udgøre et misbrug⁽⁶⁰⁾, kan også udgøre en faktisk adgangsnægtelse.

85. En række aspekter ved disse undersøgelser skal vurderes nøje. ONP-direktivernes krav om gennemsigtighed i omkostningsberegningssystemerne letter vurderingen af prisfastsættelsen i telesektoren.

86. Det forhold, der anføres i punkt 72, litra c) ovenfor, er allerede behandlet i flere af Kommissionens tidligere afgørelser og EF-Domstolens retspraksis, hvor konkurrenter på efterfølgende markeder får afbrudt adgangen. I Commercial Solvents-sagen fastsatte Domstolen følgende:

»Indehaveren af en dominerende stilling på markedet for råmaterialer, og som med henblik på at forbeholde disse råmaterialer for sin egen

produktion af følgeprodukter nægter at levere til en kunde, der også producerer disse følgeprodukter, med fare for at eliminere enhver konkurrence fra denne kunde, misbruger sin dominerende stilling i artikel 86's forstand«⁽⁶¹⁾.

87. Selv om denne sag omhandler et produkt, er der i princippet ingen forskel mellem disse tilfælde og et tilfælde, hvor adgangen afbrydes. En ensidig opsigelse af adgangsftaler rejser i alt væsentligt de samme spørgsmål som adgangsnægtelse. Hvis en eksisterende kunde fratages adgangen, vil der normalt være tale om misbrug. Også i denne forbindelse kan der foreligge saglige grunde for en sådan opsigelse. De saglige grunde skal stå i et rimeligt forhold til de virkninger, afbrydelsen har på konkurrencen.

2.2. Andre former for misbrug

88. Adgangsnægtelse er blot en form for misbrug på dette område. Der kan også optræde misbrug, efter at tredjemand har fået adgang. Der kan være tale om misbrug, bl.a. når det adgangsgivende selskab lægger en diskriminerende adfærd for dagen, eller selskabets handlinger på anden vis begrænser markedet eller den tekniske udvikling. De følgende eksempler på misbrug er ikke udtømmende.

Netkonfiguration

89. Hvis et dominerende netselskabs netkonfiguration objektivt set gør adgangen til nettet vanskeligere for tjenesteudbydere⁽⁶²⁾, kan der være tale om misbrug, medmindre konfigurationen kan begrundes sagligt. Der er tale om en saglig begrundelse, hvis netkonfigurationen generelt forbedrer nettets effektivitet.

Kombinationssalg

90. Kombinationssalg giver især anledning til bekymring, når tjenester, hvor teleselskabet indtager en dominerende position, kombineres med tjenester, hvor det udsættes for konkurrence⁽⁶³⁾. Hvis det vertikalt integrerede dominerende netselskab forpligter den adgangssøgende part til at købe en eller flere tjenester⁽⁶⁴⁾ uden rimelig begrundelse, kan dette udelukke konkurrenter til den dominerende adgangsudbyder fra at tilbyde disse elementer i pakken uafhængigt af den dominerende part. En

sådan betingelse kan derfor udgøre et misbrug i henhold til artikel 86.

Priser

91. Prisproblemer i forbindelse med tjenesteudbyderes adgang til et dominerende selskabs (væsentlige) faciliteter vil ofte bunde i overdrevent høje priser⁽⁶⁵⁾. Hvis der ikke er noget andet holdbart alternativ til den facilitet, som tjenesteudbyderen søger at få adgang til, kan det dominerende selskab eller monopolselskabet være tilbøjelig til at forlange for høje priser.

Der kan opstå problemer med urimeligt lave priser i konkurrencen mellem forskellige teleinfrastrukturen i de tilfælde, hvor et dominerende selskab er tilbøjelig til at kræve urimeligt lave priser for adgangen med henblik på at eliminere konkurrence fra andre (fremvoksende) infrastrukturudbydere, hvilket er i strid med artikel 86, litra a). Generelt er der tale om prismisbrug, når prisen enten ligger under det dominerende selskabs gennemsnitlige variable omkostninger, eller hvis den ligger under de gennemsnitlige samlede omkostninger og indgår i en konkurrencebegrænsende plan⁽⁶⁶⁾.

ONP-bestemmelserne vedrørende regnskabskrav og gennemsigthed vil i denne forbindelse bidrage til en effektiv anvendelse af artikel 86.

92. Hvis netselskabet er dominerende på produkt- eller tjenestemarkedet, skal marginen mellem den pris, der afkræves konkurrenter på det efterfølgende marked (herunder det dominerende selskabs eventuelt egne efterfølgende transaktioner) for adgang til faciliteten, og den pris, netoperatøren forlanger på det efterfølgende marked, være stor nok til at give en rimelig effektiv tjenesteudbyder på det efterfølgende marked en normal fortjeneste, medmindre det dominerende selskab kan påvise, at dets efterfølgende transaktioner er usædvanlig effektive⁽⁶⁷⁾. Hvis dette ikke er tilfældet, udsættes konkurrenterne på det efterfølgende marked for et »pristryk«, som kan presse dem ud af markedet.

Diskriminering

93. En dominerende adgangsudbyder må ikke diskriminere mellem forskellige adgangsftaler, hvis en sådan diskriminering begrænser konkurrencen. En differentiering, der er baseret på den måde, hvorpå adgangen skal anvendes, i stedet for på forskellene

mellem transaktionerne for adgangsudbyderen selv, vil være i strid med artikel 86, hvis diskrimineringen må formodes at begrænse eller fordreje den faktiske eller potentielle konkurrence. En sådan diskriminering kan bestå i, at der indføres forskelligartede vilkår, herunder opkræves forskellige priser, eller på anden vis differentieres mellem adgangsftaler, dog ikke i tilfælde, hvor denne diskriminering kan begrundes sagligt, f.eks. ud fra omkostningsmæssige eller tekniske overvejelser, eller ud fra det forhold, at brugerne opererer på forskellige niveauer. En sådan diskriminering kan formodes at begrænse konkurrencen på det efterfølgende marked, hvor det adgangssøgende selskab ønsker at operere, idet den kan begrænse det pågældende selskabs muligheder for at komme ind på markedet eller udvide sine transaktioner på det pågældende marked⁽⁶⁸⁾.

94. Med hensyn til prisdiskriminering forbyder artikel 86, litra c), at et dominerende selskab diskriminerer mellem sine kunder⁽⁶⁹⁾, herunder diskrimineringer mellem kunderne alt efter, om de indvilliger i udelukkende at handle med det dominerende selskab.

95. Enhver sagligt set ubegrundet diskriminering med hensyn til aspekter af eller vilkår i en adgangsftale kan udgøre misbrug. Diskrimineringen kan relatere til forskellige elementer som priser, frister, teknisk adgang, routing⁽⁷⁰⁾, nummerering, netanvendelsesbegrænsninger, der går ud over væsentlige krav, og anvendelse af kundenetdata. Hvorvidt der forekommer diskriminering, kan udelukkende afgøres fra sag til sag. Diskriminering er i strid med artikel 86, uanset om den hidrører fra eller fremgår af vilkårene for en given adgangsftale eller ej.

96. I denne forbindelse er netselskabet generelt forpligtet til at behandle kunder på samme måde som sine egne datterselskaber eller driftsenheder på efterfølgende markeder. Kundens karakter og dennes krav kan spille en afgørende rolle for, om transaktionerne er sammenlignelige. Forskellige priser for kunder på forskellige niveauer (f.eks. engros og detail) udgør ikke nødvendigvis en diskriminering.

97. Diskrimineringsspørgsmålet kan opstå i forbindelse med adgangs tekniske konfiguration, der er af særlig betydning i forbindelse med adgangen.

Graden af adgangens tekniske kompleksitet: type- eller niveaubegrænsninger i nettilslutningshierarkiet eller de tekniske karakteristika ved denne tilslutning er umiddelbart konkurrencerelevante. Der kan her være tale om faciliteter, der stilles til rådighed med henblik på tilkoblingen, eller om den type interface- eller signalsystem, der afgør hvilken type tjenester, der står til rådighed for den adgangssøgende part (f.eks. intelligente netfaciliteter).

Antallet og/eller placeringen af tilkoblingspunkter: kravet om at samle og fordele trafikken for bestemte områder ved det tilkoblingssted, der umiddelbart betjener det pågældende område, i stedet for på et højere niveau i nethierarkiet, kan spille en vigtig rolle. Det adgangssøgende selskab pålægges yderligere omkostninger ved enten at skulle stille forbindelser til rådighed i større afstand fra selskabets tilkoblingscenter eller ved at skulle betale højere fremførselstakster.

Lige adgang: et væsentligt træk ved konkurrencen inden for telekommunikation er, at den adgangssøgende parts kunder får mulighed for at udnytte de tjenester, som adgangsudbyderen stiller til rådighed, ved at anvende numre med samme antal opkaldscifre som adgangsudbyderens kunder.

Saglig begrundelse

98. Den saglige begrundelse kunne omfatte faktorer, der vedrører den faktiske drift af nettet, der ejedes af adgangsudbyderen, eller licensbegrænsninger i overensstemmelse med f.eks. intellektuelle ejendomsrettigheder.

2.3. Misbrug af kollektiv dominans

99. I forbindelse med kollektiv dominans (se ovenfor, punkt 66 ff.) kan den adfærd, som ét af flere kollektivt dominerende selskaber lægger for dagen, udgøre misbrug, selv om de andre selskaber ikke har samme adfærd.
100. Problemer kan søges løst ved anvendelse af konkurrencereglernes retsmidler, men hvis ingen af selskaberne er villige til at give tredjemand adgang, og hvis der ikke findes nogen teknisk eller økonomisk begrundelse for adgangsnægtelsen, må de nationale tilsynsmyndigheder formodes at løse problemet ved i henhold til ONP-direktivet eller

ationale bestemmelser at pålægge et eller flere selskaber at give tredjemand adgang.

3. Adgangsaftaler (artikel 85)

101. Konkurrencebegrænsninger, der stammer fra adgangsaftaler, kan have to forskellige virkninger, idet de kan begrænse konkurrencen mellem de to parter i adgangsaftalen eller begrænse konkurrencen fra tredjemand, f.eks. ved at give den ene aftalepart eller begge eksklusive rettigheder. Hvis én af parterne har en dominerende stilling, kan adgangsaftalens vilkår desuden resultere i, at den dominerende stilling styrkes eller udvides til at omfatte et beslægtet marked, ligesom vilkårene eventuelt kan udgøre en ulovlig udnyttelse af den dominerende stilling, hvis der fastsættes urimelige betingelser.
102. Adgangsaftaler, hvor adgangen i princippet er ubegrænset, kan ikke formodes at være konkurrencebegrænsende efter artikel 85, stk. 1. Eneretsbestemmelser i kontrakter, der kun giver et enkelt selskab adgang, må forventes at begrænse konkurrencen, idet de begrænser andre selskabers adgang til infrastrukturen. Da de fleste net har en større kapacitet, end en enkelt bruger må formodes at kunne udnytte, vil dette normalt være tilfældet i telesektoren.
103. Adgangsaftaler kan have en betydelig konkurrencefremmende virkning, da de kan forbedre adgangen til det efterfølgende marked. Adgangsaftaler i forbindelse med samtrafik spiller en afgørende rolle for interoperabiliteten mellem tjenester og infrastruktur og øger dermed konkurrencen på det efterfølgende tjenestemarked, hvilket må formodes at give en højere merværdi end den lokale infrastruktur.
104. Visse adgangsaftaler eller bestemmelser deri kan dog tydeligvis have en konkurrencebegrænsende virkning. Adgangsaftaler kan f.eks.
- a) være et middel til koordinering af priser
 - b) være et middel til opdeling af markedet
 - c) udelukke tredjemand fra markedet (⁷¹)
 - d) medføre en udveksling af økonomisk følsomme oplysninger mellem parterne.

105. Risikoen for priskoordinering er særlig stor i telesektoren, idet samtrafiktaksterne ofte udgør 50 % eller mere af de samlede omkostninger ved de præsterede tjenester, og da samtrafik med et dominerende selskab normalt er påkrævet. Under disse omstændigheder er der begrænset spillerum for priskonkurrence, og risikoen for (og konsekvensen af) priskoordinering er større.
106. Samtrafik aftaler mellem netselskaber kan desuden under visse omstændigheder være et middel til markedsopdelingen mellem det adgangsgivende netselskab og det adgangssøgende netselskab i stedet for et middel til opbygning af netkonkurrence mellem de to parter.
107. I et liberaliseret telemiljø vil ovennævnte typer konkurrencebegrænsning blive overvåget af de nationale myndigheder og Kommissionen i henhold til konkurrencereglerne. En part, der lider skade som følge af en konkurrencebegrænsende adfærd, har uanset nationale bestemmelser ret til at indgive klage til Kommissionen.
- Bestemmelser, der falder ind under artikel 85, stk. 1
108. Kommissionen har identificeret visse typer begrænsninger, som potentielt kan være i strid med EF-traktatens artikel 85, stk. 1, og derfor kræver individuel fritagelse. Disse bestemmelser vil oftest relatere til de økonomiske rammebetingelser for adgang.
109. I telesektoren ønsker samtrafikparterne måske at udveksle kunde- og trafikoplysninger. Denne udveksling af oplysninger må formodes at påvirke de involverede selskabers konkurrencemæssige adfærd og kan af parterne let bruges til at samordne deres praksis, f.eks. i form af en opdeling af markedet⁽⁷²⁾. Der skal derfor træffes foranstaltninger til sikring af, at fortrolige oplysninger kun gøres tilgængelige for de dele af selskaberne, der indgår i udarbejdelsen af samtrafik aftalerne, eller at de i hvert fald ikke anvendes til konkurrencebegrænsende formål.
110. Eksklusivitetsaftaler, f.eks. i tilfælde, hvor trafikken udelukkende ledes via en af parternes eller begge parters telenet i stedet for via net ejet af andre parter, der er indgået adgangsaftaler med, vil ligeledes skulle undersøges i henhold til artikel 85, stk. 3. Hvis en sådan routning ikke kan begrundes, er den forbudt.
111. Det er yderst usandsynligt, at en adgangsaftale, der er indgået med et konkurrencebegrænsende mål for øje, kan opfylde kriterierne for individuel fritagelse i henhold til artikel 85, stk. 3.
112. Adgangsaftaler kan desuden påvirke konkurrencestrukturen på markedet. Lokale adgangstakster vil ofte udgøre en betydelig andel af de samlede omkostninger ved de tjenester, det adgangssøgende selskab tilbyder slutbrugeren, således at der kun er begrænset spillerum for priskonkurrence. Da denne begrænsede konkurrence skal sikres, vil Kommissionen gå særligt grundigt til værks ved undersøgelsen af adgangsaftaler og deres formodede virkning på de relevante markeder med henblik på at sikre, at sådanne aftaler ikke fungerer som et skjult og indirekte middel til fastsættelse og koordinering af endelige priser for slutbrugere, hvilket udgør en af de mest alvorlige overtrædelser af EF-traktatens artikel 85⁽⁷³⁾.
113. Desuden er bestemmelser, der omfatter kollektiv diskriminering og fører til udelukkelse af tredjemand, ligeledes konkurrencebegrænsende. Den diskriminering, der finder sted til ulempe for den adgangssøgende part med hensyn til pris, kvalitet og andre økonomisk vigtige aspekter, er af størst betydning og vil generelt have til formål at give adgangsudbyderens transaktioner en urimelig præferencetilling.
- #### 4. Påvirkning af handelen mellem medlemsstater
114. Artikel 85 og 86 finder kun anvendelse, hvis handelen mellem medlemsstater påvirkes.
115. En aftale er kun egnet til at påvirke handelen mellem medlemsstater, såfremt Kommissionen er i stand til:
- »med tilstrækkelig sandsynlighed at forudsige, at den direkte eller indirekte, faktisk eller muligvis, kan øve en sådan indflydelse på samhandelen mellem medlemsstater, at den kan hindre virkeliggørelsen af et enhedsmarked mellem medlemsstaterne«⁽⁷⁴⁾.
- De enkelte konkurrencebegrænsninger i aftalen behøver ikke nødvendigvis alle at kunne påvirke samhandelen⁽⁷⁵⁾, såfremt blot aftalen som helhed gør.

116. I forbindelse med adgangsftalerne i telesektoren vil Kommissionen ikke blot lade konkurrencebegrænsningernes direkte påvirkning af handelen mellem medlemsstaterne på adgangsmarkederne indgå i overvejelserne, men også påvirkningen af den grænseoverskridende samhandel med efterfølgende teletjenester. Kommissionen vil tillige undersøge, i hvilket omfang disse aftaler kan afskærme et givent geografisk marked, hvilket kunne hindre selskaber, der allerede er etableret i andre medlemsstater, i at konkurrere på det pågældende geografiske marked.
117. Adgangsftaler på teleområdet påvirker normalt samhandelen mellem medlemsstater, da tjenester, der præsteres via et net, handles overalt i EU, og da adgangsftaler er altafgørende for en tjenesteudbyders ellers et teleselskabs muligheder for at præstere en given tjeneste (*). Selv i de tilfælde, hvor markederne primært har national karakter, hvilket generelt er tilfældet i den nuværende fase af liberaliseringen, vil misbrug af en dominerende stilling normalt påvirke markedsstrukturen, hvilket så igen påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne.
118. I de sager inden for dette område, der berører spørgsmål efter artikel 86, drejer det sig enten om aftalebestemmelser, der er udtryk for misbrug, eller om en afvisning af at indgå en adgangsftale på rimelige vilkår. Derfor vil ovenfor anførte kriterier for fastlæggelse af, om en adgangsftale kan påvirke samhandelen mellem medlemsstater, også være relevante i denne forbindelse.

Konklusioner

119. Kommissionen mener, at konkurrencereglerne og de sektorspecifikke bestemmelser udgør et sammenhængende hele af foranstaltninger, der sikrer et liberaliseret og konkurrencepræget miljø på telemarkederne i EU.
120. Med de foranstaltninger, Kommissionen ønsker at træffe inden for dette område, ønsker den at undgå unødvendige dobbeltprocedurer, især med hensyn til konkurrenceprocedurer og reguleringsprocedurer på nationalt plan og EU-plan som fastsat i ONP-bestemmelserne.
121. I de tilfælde, hvor konkurrencereglerne finder anvendelse, vil Kommissionen undersøge, hvilke markeder der er relevante, og anvende artikel 85 og 86 i overensstemmelse med ovennævnte principper.

- (¹) I henhold til direktiv 96/19/EF og 96/2/EF kan visse medlemsstater anmode om at blive undtaget fra at opfylde bestemmelserne om fuld liberalisering i bestemte begrænsede perioder. Se Kommissionens beslutning af 27. november 1996 om Irlands anmodning om yderligere gennemførelsesfrister, hvad angår gennemførelsen af Kommissionens direktiv 90/388/EØF og 96/2/EF med hensyn til fuld liberalisering af markedet for teletjenester. Denne meddelelse berører ikke sådanne undtagelser, og Kommissionen vil tage hensyn til undtagelserne, når den anvender konkurrencereglerne på adgangsftaler som beskrevet i denne meddelelse.
- (²) Kommissionens meddelelse til Rådet og Europa-Parlamentet, høringen om grønbogen om liberalisering af teleinfrastruktur og kavel-tv-net, KOM(95) 158 endelig udg. af 3. maj 1995.
- (³) Kommissionens direktiv 88/301/EØF af 16. maj 1988 om konkurrence på teleterminalmarkederne (EFT nr. L 131 af 27. 5. 1988, s. 73). Kommissionens direktiv 90/388/EØF af 28. juni 1990 om liberalisering af markedet for teletjenester (EFT nr. L 192 af 24. 7. 1990, s. 10). Kommissionens direktiv 94/46/EF af 13. oktober 1994 om ændring af direktiv 88/301/EØF og 90/388/EØF for så vidt angår satellitkommunikation (EFT nr. L 268 af 19. 10. 1994, s. 15). Kommissionens direktiv 95/51/EF af 18. oktober 1995 om ændring af direktiv 90/388/EØF med hensyn til afskaffelse af begrænsninger i brugen af kabel-tv-net til levering af allerede liberaliserede teletjenester (EFT nr. L 256 af 26. 10. 1995, s. 49). Kommissionens direktiv 96/2/EF af 16. januar 1995 om ændring af direktiv 90/388/EØF for så vidt angår mobil- og personkommunikation (EFT nr. L 20 af 26. 1. 1996, s. 59). Kommissionens direktiv 96/19/EF af 13. marts 1996 om ændring af direktiv 90/388/EØF for så vidt angår gennemførelse af liberaliseringen af markederne for teletjenester (EFT nr. L 74 af 22. 3. 1996, s. 13).
- (⁴) Samtrafikaftaler er den mest markante form for adgangsftaler i telesektoren. ONP-reglerne udgør grundlaget for samtrafikaftaler, og anvendelsen af konkurrencereglerne skal ses på denne baggrund: Rådets direktiv 90/387/EØF af 28. juni 1990 om oprettelse af det indre marked for teletjenester ved gennemførelse af tilrådhedsstillelse af åbne net (ONP) (Open Network Provision — tilrådhedsstillelse af åbne net) (EFT nr. L 192 af 24. 7. 1990, s. 1). Rådets direktiv 92/44/EØF af 5. juni 1992 om etablering af ONP-vilkår for faste kredsløb (EFT nr. L 165 af 19. 6. 1992, s. 27). Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/62/EF af 13. december 1995 om ONP-vilkår for taletelefonitjenesten (EFT nr. L 321 af 30. 12. 1995, s. 6). Fælles holdning vedrørende Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om samtrafik på teleområdet med henblik på at sikre forsyningspligtigheder og interoperabilitet ved anvendelse af ONP-principperne (EFT nr. C 220 af 29. 7. 1996, s. 13). Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af Rådets direktiv 90/387/EØF og 92/44/EØF med henblik på tilpasning til konkurrenceforhold på telekommunikationsområdet, KOM(95) 543 endelig udg. af 14. november 1995.
- (⁵) Inden for telekommunikation primært Kommissionens beslutning af 18. oktober 1991, Eirpage (EFT nr. L 306 af 7. 11. 1991, s. 22) og Kommissionens beslutning af 17. juli 1996, Atlas og Phoenix (EFT nr. L 239 af 19. 9. 1996, s. 23 og 57). Der er tillige en række sager vedrørende adgangsspørgsmål under behandling.
- (⁶) Competition aspects of interconnection agreements in the telecommunications sector, juni 1995. Competition aspects of access by service providers to the resources of telecommunications operators, december 1995. Se også Competition Aspects of Access Pricing, december 1995.
- (⁷) Efter direktivet om ONP-vilkår for faste kredsløb kan den forurettede bruger i første fase indbringe sagen for det nationale myndighedsorgan, dvs. de nationale tilsynsmyndigheder. Det kan give en række fordele. På teleområdet, hvor selskaber erfaringsmæssigt tøver med at vise sig som klagere over teleselskaber, som de er stærkt afhængige af både med hensyn til det specifikke konfliktområde og i meget bredere og mere vidtgående forstand, er procedurerne i ONP-direktivet en attraktiv løsning. ONP-procedurerne dækker desuden et bredere spektrum af adgangsproblemer end konkurrencereglerne. Endelig kan det være en fordel for brugerne, at de nationale administrative procedurer er nære og kendte. Samtidig spiller sproget også en vigtig rolle. Hvis spørgsmålet ikke kan løses på nationalt plan, indledes efter ONP-procedurerne anden fase på EU-plan (forligsprocedure). I henhold til direktivet om ONP-vilkår for faste kredsløb skal der derefter opnås enighed mellem parterne inden for to måneder, med en eventuel forlængelse på en måned, hvis parterne er enige herom. Det bør bemærkes, at forslaget til ONP-samtrafikdirektiv i modsætning til direktivet om faste kredsløb kun indeholder en mæglingsprocedure for grænseoverskridende tvister, det vil sige samtrafiktvister, der involverer mere end én tilsynsmyndighed. Hvis de nationale tilsynsmyndigheder, der behandler samtrafikspørgsmålet, ikke finder en løsning på problemet, kan en af dem underrette Kommissionen og igangsætte mæglingsproceduren (artikel 17 i forslaget til direktiv).
- (⁸) Et nationalt myndighedsorgan/en national tilsynsmyndighed er en sektorspecifik national telemyndighed, som en medlemsstat har oprettet i forbindelse med det ændrede teletjenestedirektiv og ONP-bestemmelserne.
- (⁹) Se artikel 7 i teletjenestedirektivet (Kommissionens direktiv 90/388/EØF, som anført ovenfor i fodnote 3) og Kommissionens meddelelse af 4. april 1995 til Europa-Parlamentet og Rådet om status over og gennemførelse af direktiv 90/388/EØF om liberalisering af markedet for teletjenester (EFT nr. C 275 af 20. 10. 1995, s. 9 ff.). Se også EF-domstolens dom af 9. november 1995 i sag nr. C-91/94, Thierry Tranchant mod Telephones Stores SARL, endnu ikke offentliggjort.
- (¹⁰) Forslag til ONP-samtrafikdirektiv, som anført i fodnote 4, artikel 9, stk. 3.
- (¹¹) Rettens dom af 18. september 1992 i sag T-24/90, Automec mod Kommissionen, Sml. 1992, s. II-2223, præmis 77, og Rettens dom af 24. januar 1995 i sag T-114/92, BEMIM mod Kommissionen, Sml. 1995, s. II-147.
- (¹²) Meddelelse om samarbejde mellem Kommissionen og de nationale domstole om anvendelse af traktatens artikel 85 og 86 (EFT nr. C 39 af 13. 2. 1993, s. 6, punkt 14). Meddelelse om samarbejdet mellem nationale konkurrencemyndigheder og Kommissionen (EFT nr. C 262 af 10. 9. 1996, s. 5).
- (¹³) Domstolens dom i sag 127/73, BRT mod SABAM, Sml. 1974, s. 51.

- (¹⁴) Domstolens dom af 11. april 1989 i sag 66/86, Ahmed Saeed mod Silver Line Reisebüro, Sml. 1989, s. 838.
- (¹⁵) De må f.eks. ikke tilskynde til eller styrke en konkurrencebegrænsende adfærd: se dom i sag Ahmed Saeed mod Silver Line Reisebüro, jf. fodnote 14; Domstolens dom af 9. juni 1994 i sag C-153/93, Forbundsrepublikken Tyskland mod Delta Schiffahrts- und Speditionsgesellschaft, Sml. 1994, s. I-2517; EF-Domstolens dom af 21. september 1988 i sag 267/86, Van Eycke mod aktieselskabet ASPA, Sml. 1988, s. 4769.
- (¹⁶) EF-Domstolens dom af 16. november 1977 i sag 13/77, GB-Inno-BM mod ATAB, Sml. 1977, s. 2115, præmis 31: »dette viser, at skønt artikel 86 således retter sig mod virksomheder, følger det dog af traktaten, at medlemsstaterne ikke må indføre foranstaltninger, som kan ophæve den tilsigtede virkning af denne bestemmelse«.
- (¹⁷) Med hensyn til andre pligter gældende for nationale myndigheder, se Domstolens dom af 22. juni 1989 i sag 103/88, Fratelli Costanzo SpA mod Milano kommune, Sml. 1989, s. 1839.
Se Ahmed Saeed-dommen (se fodnote 14): »Traktatens artikel 5 og 90 skal fortolkes således:
— at de forbyder de nationale myndigheder at tilskynde til indgåelse af prisaftaler, som er i strid med traktatens artikel 85, stk. 1, efter omstændighederne med artikel 86
— at de er til hinder for, at disse myndigheder godkender priser, som hidrører fra sådanne aftaler ...«.
- (¹⁸) Domstolens dom af 19. november 1991 i forenede sag C-6/90 og C-9/90, Francovich mod Den Italienske Republik, Sml. 1991, s. I-5357; Domstolens dom af 5. marts 1996 i forenede sager C-46/93, Brasserie du Pêcheur SA mod Forbundsrepublikken Tyskland, og C-48/93, The Queen mod Secretary of State for Transport, ex parte: Factortame Ltd m.fl., endnu ikke offentliggjort.
- (¹⁹) F.eks. attende betragtning i direktivet om faste kredsløb, som der henvises til i fodnote 4, samt artikel 9, stk. 3, i udkastet til ONP-samtrafikdirektivet.
- (²⁰) Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 af 21. december 1989 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser (EFT nr. L 395 af 30. 12. 1989, s. 1).
- (²¹) Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962, første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikler 85 og 86 (EFT nr. 13 af 21. 2. 1962, s. 204/62), som ændret.
- (²²) Artikel 2 og 4, stk. 1, i forordning nr. 17.
- (²³) Artikel 3 i forordning nr. 17.
- (²⁴) Artikel 3 og 12 i forordning nr. 17.
- (²⁵) EF-Domstolens kendelse af 17. januar 1980 i sag 792/79R, Camera Care mod Kommissionen, Sml. 1980, s. 119. Se tillige Rettens dom af 24. januar 1992 i sag T-44/90, La Cinq mod Kommissionen, Sml. 1992, II-1.
- (²⁶) Se punkt 16 i meddelelsen om samarbejde mellem Kommissionen og de nationale domstole som anført i fodnote 12.
- (²⁷) Artikel 2 eller artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 17.
- (²⁸) Artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 17.
- (²⁹) Camera Care og La Cinq, se fodnote 25.
- (³⁰) Meddelelse om samarbejdet mellem Kommissionen og de nationale domstole som anført i fodnote 12, punkt 16.
- (³¹) Se punkt 14.
- (³²) Se Automec mod Kommissionen, fodnote 11 ovenfor, præmis 86.
- (³³) BRT mod SABAM, se fodnote 13 ovenfor.
- (³⁴) Artikel 9, stk. 1 og 3, i ONP-samtrafikdirektivet.
- (³⁵) Domstolens dom af 11. april 1984 i sag 14/83, Von Colson mod Land Nordrhein-Westfalen, Sml. 1984, s. 1891.
- (³⁶) Telekommunikation: Etablering af ONP-vilkår for faste kredsløb — forligsprocedure (EFT nr. C 214 af 4. 8. 1994, s. 4).
- (³⁷) Artikel 15, stk. 2, i forordning nr. 17.
- (³⁸) Artikel 15, stk. 5, i forordning nr. 17.
- (³⁹) Artikel 15, stk. 6, i forordning nr. 17.
- (⁴⁰) Artikel 6, litra c), i forslaget til ONP-samtrafikdirektiv.
- (⁴¹) Bl.a. i artikel 9 i forslaget til ONP-samtrafikdirektiv.
- (⁴²) Se fodnote 18 ovenfor.
- (⁴³) Sammenkobling (sammenlign samtrafik i forslag til ONP-samtrafikdirektiv) defineres i direktiv 96/19/EF som:
»... fysisk og logisk forbindelse mellem telekommunikationsfaciliteter i selskaber, der udbyder telenet og/eller teletjenester, for at tillade et selskabs brugere at kommunikere med selskabets eller et andet selskabs brugere og få adgang til tjenester udbudt af tredjemand.«
I direktivet vedrørende fuld liberalisering og ONP-direktiverne defineres teletjenester som:
»tjenester, hvis ydelse helt eller delvis består i transmission og/eller routing af signaler gennem et telenet«.
Det omfatter således udsendelse af radio- og tv-signaler samt kabel-tv-net. Et telenet defineres som:
»... transmissionssystemer og, hvor det er relevant, koblingsudstyr og andet udstyr, som giver mulighed for fremføring af signaler mellem bestemte termineringspunkter via kabler, radiobølger, lyslederkabler eller ved andre elektromagnetiske fremføringsmåder«.
- (⁴⁴) Eurotunnel (EFT nr. L 354 af 31. 12. 1994, s. 66).
- (⁴⁵) Retningslinjer for anvendelse af EØS's konkurrenceregler på telekommunikationssektoren (se punkt 3 ovenfor), punkt 15 og 16.
- (⁴⁶) Kommissionens beslutning 82/896/EØF om BNIC/AROW (EFT nr. L 379 af 31. 12. 1982, s. 1).

- (⁴⁷) Se fodnote 15 ovenfor.
- (⁴⁸) EF-Domstolens dom i de forenede sager C-48/90 og C-66/90, Nederlandene og andre mod Kommissionen, Sml. 1992, s. I-565.
- (⁴⁹) Se Ahmed Saeed, fodnote 14, hvor lovgivning vedrørende prisfastsættelse på det indre marked blev anvendt som støtte ved fastsættelsen af, hvilket prisniveau der måtte betragtes som urimeligt i den i artikel 86 fastsatte betydning.
- (⁵⁰) Se også definitionen i »Additional commitment on regulatory principles by the European communities and their Member States«, som Group on basic telecommunications anvendte i forbindelse med WTO-forhandlingerne:
»Ved væsentlige faciliteter forstås et offentligt teletransportnets faciliteter samt tjenester, der
a) udelukkende eller fortrinsvis udbydes af en enkelt leverandør eller et begrænset antal leverandører, og
b) økonomisk og teknisk set ikke kan substitueres med henblik på at udbyde en tjeneste.«
- (⁵¹) EF-Domstolens dom i sag 6/72, Continental Can, Sml. 1973, s. 215.
- (⁵²) Det bør i denne forbindelse bemærkes, at et selskab i henhold til ONP-bestemmelserne kan blive underrettet om, at det anses for at have en stærk markedsposition. Afgørelsen om, hvorvidt en virksomhed har en stærk markedsposition eller ej, træffes på grundlag af flere faktorer, men som udgangspunkt gælder, at en virksomhed med en markedsandel på over 25 % anses for at have en stærk markedsposition. Ved vurderingen efter konkurrencereglerne vil Kommissionen tage hensyn til, om en virksomhed er blevet underrettet om, at den efter ONP-rammebestemmelserne anses for at have en stærk markedsposition.
- (⁵³) EF-Domstolens dom i sag 85/76, Hoffmann-La Roche, Sml. 1979, s. 461, og Kommissionens beslutning af 21. december 1988 om Racial Decca (EFT nr. L 43 af 15. 2. 1989, s. 27).
- (⁵⁴) Nestlé/Perrier, Kommissionens beslutning af 22. juli 1992 (EFT nr. L 356 af 5. 12. 1992, s. 1).
- (⁵⁵) EF-Domstolens dom i sag 85/76, Hoffmann-La Roche, Sml. 1979, s. 461.
- (⁵⁶) Kommissionens beslutning 94/19/EF, Sea Containers mod Stena Sealink (EFT nr. L 15 af 18. 1. 1994, s. 8); Kommissionens beslutning 94/119/EF om nægtelse af adgang til anlæggene i Rødby Havn (EFT nr. L 55 af 26. 2. 1994, s. 52).
- (⁵⁷) Se desuden (bl.a.): EF-Domstolens dom i: sag nr. 6 og 7/73, Commercial Solvents mod Kommissionen, Sml. 1974, s. 223; sag nr. 311/84, Télémarketing, Sml. 1985, s. 3261; sag nr. C-18/88, RTT mod GB-Inno, Sml. 1991, s. I-5941; sag nr. C-260/89, Elliniki Radiophonia Teleorassi, s. I-2925; sag nr. T-69, T-70 og T-76/89, RTE, BBC og ITP mod Kommissionen, Sml. 1991, s. II-485, 535, 575; sag nr. C-271/90, Spanien mod Kommissionen, Sml. 1992, s. I-5833; sag nr. C-241 og 242/91P, RTE og ITP Ltd mod Kommissionen (Magill), Sml. 1995, s. I-743
Kommissionens beslutning: 76/185/EØF, National Carbonizing Company (EFT nr. L 35 af 10. 2. 1976, s. 6); 88/589/EØF, London European — Sabena (EFT nr. L 317 af 24. 11. 1988, s. 47); 92/213/EØF, British Midland v. Aer Lingus (EFT nr. L 96 af 10. 4. 1992, s. 34); B&I mod Sealink, 1992, 5 CMLR 255; EF-Bulletin, nr. 6, 1992, punkt 1.3.30.
- (⁵⁸) EU-retten beskytter konkurrencen og ikke konkurrenterne, hvorfor det ikke er tilstrækkeligt at påvise, at en konkurrent må have adgang til en given facilitet med henblik på at kunne konkurrere på det efterfølgende marked. Hvis det skal gøres obligatorisk for selskabet at give andre adgang til en given facilitet, skal det påvises, at denne adgang er nødvendig for alle, med undtagelse af usædvanlige konkurrenter.
- (⁵⁹) Som anført ovenfor i punkt 80.
- (⁶⁰) Se punkt 91 nedenfor.
- (⁶¹) EF-Domstolens dom af 6. marts 1974 i sag 6/73 og 7/73, Istituto Chemioterapico Italiano SPA, og Commercial Solvents mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Sml. 1974, s. 223.
- (⁶²) Dvs. med henblik på at anvende nettet til at nå ud til egne kunder.
- (⁶³) Dette behandles tillige i ONP-bestemmelserne: se samtrafikdirektivets artikel 7, stk. 4, taletelefonidirektivets artikel 12, stk. 4, og ONP-bestemmelседirektivets bilag II.
- (⁶⁴) Herunder også tjenesteydelser, som sidstnævnte ikke har brug for eller måske endda gerne selv vil tilbyde sine kunder.
- (⁶⁵) I forbindelse med fastlæggelsen af, i hvilket omfang forsyningspligten kan anvendes som begrundelse for de forlangte priser, vil Kommissionens meddelelse om kriterier for vurdering af nationale ordninger til omkostningsberegning og finansiering af forsyningspligtigheder og retningslinjer for driften af sådanne ordninger være af betydning. Se desuden henvisningen til forsyningspligten i punkt 53 ovenfor.
- (⁶⁶) Se EF-Domstolens dom af 3. juli 1991 i sag C-62/86, AKZO Chemie BV mod Kommissionen, Sml. 1991, s. 3359.
Reglen om de gennemsnitlige variable omkostninger kan imidlertid i mange tilfælde ikke anvendes inden for telesektoren, idet de variable omkostninger ved at tilbyde adgang til et allerede eksisterende net er næsten nul. Som følge heraf foreslår Kommissionen undersøgt, om den pris for varer og tjenesteydelser — som et selskab kræver i andre tilfælde end i forbindelse med nye produkter eller tjenesteydelser — ganske vist ligger over de gennemsnitlige variable omkostninger ved at stille de varer og tjenester til rådighed, for hvilke den pågældende pris faktisk betales, men er så lav, at de samlede indtægter for alle disse varer og tjenesteydelser ville ligge under de gennemsnitlige samlede omkostninger ved at stille dem til rådighed, hvis selskabet løbende solgte den samme andel af sit output til den samme pris, selv i de tilfælde, hvor der ikke kan påvises noget ønske om at udelukke en konkurrent.
- (⁶⁷) Kommissionens beslutning 88/518/EØF af 18. juli 1988 om en procedure i henhold til EØF-traktatens artikel 86, Napier Brown/ British Sugar (EFT nr. L 284 af 19. 10. 1988, s. 41): margenen mellem engros- og detailpriser blev reduceret så meget, at engroskunden med en lige så effektiv fungerende emballering som engrosleverandøren ikke kunne betjene detailmarkedet med fortjeneste. Se også Kommissionens beslutning vedrørende National Carbonising, jf. fodnote 57 ovenfor.
- (⁶⁸) Hvis infrastrukturkapaciteten er underudnyttet, kan det afhængigt af efterspørgslen på de forskellige efterfølgende markeder være acceptabelt at opkræve en anden adgangspris i det omfang, at en sådan differentiering giver mulighed for en bedre udnyttelse af infrastrukturen og en bedre udvikling af visse markeder, og såfremt en sådan differentiering ikke begrænser eller fordrejer konkurrencen. I sådanne tilfælde vil Kommissionen analysere en sådan prisdifferentierings samlede virkning på alle efterfølgende markeder.

- (⁶⁹) EF-Domstolens dom af 6. april 1995 i sag C-310/93 P, BPB Industries PLC og British Gypsum Ltd mod Kommissionen, Sml. 1995, s. I-865 (904), der omfatter BPB's diskriminering af kunder på det beslægtede marked for tørpuds.
- (⁷⁰) Dvs. en præferenceliste over korresponderende netselskaber.
- (⁷¹) Kommissionens beslutning 94/663/EF, Night Services (EFT nr. L 259 af 7. 10. 1994, s. 20); Kommissionens beslutning 94/894/EF, Eurotunnel (EFT nr. L 354 af 31. 12. 1994, s. 66).
- (⁷²) Dom afsagt af Retten i Første Instans den 27. oktober 1994 i sag T-34/92, Fiatagri UK Ltd og New Holland Ford Ltd mod Kommissionen, Sml. 1994, s. II-905. Dom afsagt af Retten i Første Instans den 27. oktober 1994 i sag T-35/92, John Deere Ltd mod Kommissionen, Sml. 1994, s. II-957. Begge appelleret til EF-Domstolen. Appel af Kommissionens beslutning i sagen UK Agricultural Tractor Registration Exchange (EFT nr. L 68 af 13. 3. 1992, s. 19).
- (⁷³) Dom af 17. oktober 1972 i sag 8/72, Vereniging van Cementhandelaaren mod Kommissionen, Sml. 1972, s. 977. EF-Domstolens dom af 30. januar 1985 i sag 123/83, Bureau National Interprofessionnel du Cognac mod Clair, Sml. 1985, s. 391.
- (⁷⁴) EF-Domstolens dom af 30. juni 1966 i sag 56/65, Société Technique Minière mod Maschinenbau GmbH, Sml. 1966, s. 235 (249).
- (⁷⁵) EF-Domstolens dom af 25. februar 1986 i sag 193/83, Windsurfing International Inc. mod Kommissionen, Sml. 1986, s. 611.
- (⁷⁶) Se retningslinjerne for telekommunikationssektoren, punkt 3 ovenfor.

Meddelelse om ikke at modsætte sig en anmeldt fusion

(Sag IV/M.859 — Generali/Prime)

(97/C 76/07)

(EØS-relevant tekst)

Den 18. december 1996 besluttede Kommissionen ikke at modsætte sig ovennævnte fusion, idet den erklærede den forenelig med det fælles marked. Denne beslutning er baseret på artikel 6, stk. 1, litra b), i Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89. Beslutningsteksten i sin helhed eksisterer kun på italiensk og vil blive offentliggjort, efter at eventuelle forretningshemmeligheder er udeladt. Den kan fås:

- i papirudgave gennem salgskontorerne for Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer (se liste på omslagets sidste side)
- i elektronisk udgave i »CIT«-versionen af CELEX-databasen under dokumentnummer 396M0859. CELEX er det datamatbaserede dokumentationssystem for europæisk fællesskabsret. For yderligere oplysninger kontakt venligst:

EUR-OP
Information, Marketing and Public Relations (OP/4B)
2, rue Mercier
L-2985 Luxembourg
Tlf. (352) 29 29-42 455; fax (352) 29 29-42 763.

ENSARTET ANVENDELSE AF DEN KOMBINEREDE NOMENKLATUR (KN)

(Tarifiering af varer)

(97/C 76/08)

Forklarende bemærkninger vedtaget i overensstemmelse med artikel 10, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 af 23. juli 1987 om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif⁽¹⁾, senest ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 288/97⁽²⁾

Der foretages følgende ændringer i »Forklarende bemærkninger til De Europæiske Fællesskabers kombinerede nomenklatur«⁽³⁾:

Side 80

1604 14 16 Filet (såkaldte »Loins«)

Denne underposition omfatter kan fiskefileter som beskrevet i Forklarende Bemærkninger til HS, pos. 0304, nr. 1, som har følgende tre karakteristika:

- kogt, stegt eller på lignende måde tilberedt
- emballeret uden lage i en pose (eller folie) af plastic til levnedsmidler, også vakuumpakket eller varmemeforseglet, og
- frosset.

1604 19 31 Filet (såkaldte »Loins«)

Se de forklarende bemærkninger til pos. 1604 14 16.

Side 100

**2208 30 11
til Whisky
2208 30 88**

Whisk(e)y er en spiritusholdig drikkevare, der fremstilles ved destillation af mask af korn, og som forhandles med et alkoholindhold på 40 % vol. eller derover i flasker eller i andre beholdere.

Skotsk whisky (scotch whisky) er en whisky, der er destilleret og lagret i Skotland.

Whisky tilsat kulsyreholdigt vand (whisky-soda) er undtaget fra disse underpositioner og hører under pos. 2208 90 69 eller 2208 90 78.

**2208 30 32
og Malt whisky, i beholdere med indhold af
2208 30 38**

Skotsk malt whisky er en spiritusholdig drikkevare, der udelukkende er fremstillet ved destillation af gæret mask af maltet byg.

⁽¹⁾ EFT nr. L 256 af 7. 9. 1987, s. 1.

⁽²⁾ EFT nr. L 48 af 19. 2. 1997, s. 7.

⁽³⁾ EFT nr. C 342 af 5. 12. 1994.

2208 30 52

og

2208 30 58

Blended whisky, i beholdere med indhold af

Skotsk blended whisky fremstilles ved blanding (»blending«) af to eller flere skotske malt whiskyer og/eller skotske »grain«-whiskyer.

2208 30 72

og

2208 30 78

Andre varer, i beholdere med indhold af

Disse underpositioner omfatter alle andre skotske whiskyer, specielt skotsk »grain«-whisky, som fremstilles af en blanding af maltet byg og ikke-maltet korn.

II

(Forberedende retsakter)

KOMMISSIONEN

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/2/EF om andre tilsætningsstoffer til levnedsmidler end farvestoffer og sødestoffer

(97/C 76/09)

(EØS-relevant tekst)

KOM(96) 303 endelig udg. — 96/0166(COD)

(Forelagt af Kommissionen den 4. september 1996)

EUROPA-PARLEMENTET OG RÅDET FOR DEN
EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 100 A,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg,

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 189 B,

under henvisning til Rådets direktiv 89/107/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om tilsætningsstoffer, som må anvendes i levnedsmidler ⁽¹⁾, senest ændret ved direktiv 94/34/EF ⁽²⁾, særlig artikel 3, stk. 2, og

ud fra følgende betragtninger:

Siden vedtagelsen af direktiv 95/2/EF ⁽³⁾ er der sket en teknisk udvikling på området tilsætningsstoffer til levnedsmidler;

direktivet bør tilpasses for at tage hensyn til denne udvikling;

Den Videnskabelige Komité for Levnedsmidler er blevet hørt inden vedtagelsen af bestemmelser, som kan forventes at få virkninger for den offentlige sundhed —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Direktiv 95/2/EF ændres således:

1. Artikel 2, stk. 3, litra a), tredje led, affattes således:

»— ikke-emulgerede olier og fedtstoffer af animalik eller vegetabilsk oprindelse (undtagen olier og fedtstoffer til kogning og stegning)«.

2. Artikel 2, stk. 3, litra a), ellefte led, affattes således:

»— tørpasta med undtagelse af glutenfri pasta«.

3. Artikel 2, stk. 3, litra a), femte led, affattes således:

»— pasteuriseret og steriliseret (herunder UHT-behandlet) mælk (herunder sødmælk, skummetmælk og letmælk) og pasteuriseret fløde«.

4. Tabellerne i bilagene ændres i overensstemmelse med bestemmelserne i bilaget til dette direktiv.

Artikel 2

Hvor det er nødvendigt, tilpasser medlemsstaterne deres love og administrative bestemmelser, således at:

— handel med produkter, der opfylder dette direktiv, tillades senest den 31. december 1997

⁽¹⁾ EFT nr. L 40 af 11. 2. 1989, s. 27.

⁽²⁾ EFT nr. L 237 af 10. 9. 1994, s. 1.

⁽³⁾ EFT nr. L 61 af 20. 2. 1995, s. 1.

— handel med produkter, der ikke opfylder kravene i dette direktiv, forbydes fra den 30. juni 1998. Dog kan produkter, som er bragt på markedet eller mærket inden denne dato, og som ikke opfylder direktivets krav, markedsføres, så længe lager haves.

De underretter straks Kommissionen herom.

Når medlemsstaterne vedtager disse foranstaltninger, skal de indeholde en henvisning til dette direktiv, eller de skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvis-

ning. De nærmere regler for denne henvisning fastsættes af medlemsstaterne.

Artikel 3

Dette direktiv træder i kraft på syvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 4

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

BILAG

1. Følgende tilsætningsstoffer tilføjes til bilag I.

E 468	Tværforbundet natriumcarboxymethylcellulose
E 469	Enzymatisk hydrolyseret carboxymethylcellulose
E 1103	Invertase
E 1451	Acetyleret oxideret stivelse

2. Listen over tilsætningsstoffer og det tilladte maksimum for »Marmelade og frugtgelé som defineret i direktiv 79/693/EØF og andet lignende frugtsmørepålæg, herunder produkter med lavt kalorieindhold«, nævnt i bilag II, suppleres som følger:

E 471 Mono- og diglycerider af fedtsyrer	quantum satis
--	---------------

3. Betegnelsen »Steriliseret, pasteuriseret og UHT-behandlet fløde, fløde med lavt kalorieindhold og pasteuriseret fløde med lavt fedtindhold«, nævnt i bilag II, ændres således:

»Pasteuriseret fløde«.

4. Betegnelsen »Frosne og dybfrosne uforarbejdede frugter og grøntsager«, nævnt i bilag II, ændres således:

»Frosne og dybfrosne uforarbejdede frugter og grøntsager; færdigpakkede nedkølede uforarbejdede frugter og grøntsager«.

5. Betegnelsen »Ikke-emulgerede olier og fedtstoffer af animalsk og vegetabilsk oprindelse (undtagen jomfruolie og olivenolie)«, nævnt i bilag II, ændres således:

»Ikke-emulgerede olier og fedtstoffer af animalsk og vegetabilsk oprindelse (undtagen jomfruolie, olivenolie, olier og fedtstoffer til kogning og stegning)«.

6. Følgende tabel tilføjes til bilag II:

Moden ost, revet eller skåret i skiver	E 170 Calciumcarbonat E 504 Magnesiumcarbonater E 509 Calciumchlorid E 575 Glukono-delta-lakton E 460 Cellulose	quantum satis
Smør af sur fløde	E 500 Natriumcarbonater	quantum satis

7. Listen over tilsætningsstoffer og maksimumsværdi for »Frugt og grøntsager på dåse eller i glas«, nævnt i bilag II, suppleres således:

Frugt og grøntsager på dåse eller i glas	E 296 Æblesyre	quantum satis
--	----------------	---------------

8. Listen over tilsætningsstoffer og maksimumsværdi for »Mozzarella- og valleost«, nævnt i bilag II, suppleres således:

Mozzarella- og valleost	E 260 Eddikesyre E 507 Saltsyre	quantum satis
-------------------------	------------------------------------	---------------

9. Listen over tilsætningsstoffer og maksimumsværdi for »Gehakt«, nævnt i bilag II, suppleres således:

Gehakt	E 300 Askorbinsyre E 301 Natriumascorbat E 302 Calciumascorbat	quantum satis
--------	--	---------------

10. Følgende levnedsmidler og de tilsvarende maksimumsværdier, nævnt i bilag III, del A, udgår:

- »Emulgerede saucer med fedtindhold på 60 % og derover«
- »Emulgerede saucer med fedtindhold på under 60 %«.

11. Følgende levnedsmidler og maksimumsværdier, nævnt i bilag III, del A, tilføjes:

Levnedsmiddel	Maksimumsværdi (mg/kg eller mg/l)				
	Sa	Ba	Sa + Ba	Sa + PHB	Sa + Ba + PHB
... Mehu og makeutettu ... Mehu	500	200			
Analoge af kød, fisk, krebsdyr, blæksprutter og ost, baseret på grøntsags-, korn- eller mycoprotein	2 000				
Dulce de membrillo Marmalada		1 000			
Ostkaka	2 000				
Pasha	1 000				
Ost og osteanaloge (kunoverfladebehandling)	quantum satis				
Kogt rødbede		2 000			
Emulgerede saucer med et fedtindhold under 60 %			1 500		
Emulgerede saucer med et fedtindhold på 60 % og derover			1 000		

12. Betegnelsen »Ikke-varmebehandlede desserter på basis af mejeriprodukter« i bilag III, del A, i levnedsmiddelspalten erstattes af »Ikke-steriliserede (herunder UHT-behandlede) desserter på basis af mejeriprodukter«.

13. Følgende levnedsmidler og maksimumsværdier tilføjes til bilag III, del B:

Levnedsmiddel	Maksimumsværdi (mg/kg eller mg/l) Udtrykt som SO ₂
Kogte krebsdyr og blæksprutter	50 mg/kg (*)
Marinerede nødder	50 mg/kg
Tørrede æbler og pærer med et fugtighedsindhold på over 12 %, som ikke sælges til den endelige forbruger	1 500 mg/kg
Analoge af kød, fisk, krebsdyr, blæksprutter og ost, baseret på mycoprotein	200

(*) I spiselige dele.

14. Følgende levnedsmidler og maksimumsværdier tilføjes til tabellen vedrørende tilsætningsstofferne E 251 og E 252, nævnt i bilag III, del C:

E 251	Natriumnitrat	Foie gras, foie gras entier, blocs de foie gras	50 (*)
E 252	Kaliumnitrat		

15. Følgende levnedsmidler og maksimumsværdier tilføjes til tabellen vedrørende tilsætningsstofferne E 280, E 281, E 282 og E 283, nævnt i bilag III, del C:

E 280	Propionsyre	Færdigpakket pølsebrød, boller og flutes	2 000 mg/kg udtrykt som propionsyre
E 281	Natriumpropionat		
E 282	Calciumpropionat		
E 283	Kaliumpropionat		

16. Betegnelsen »Tørrede, granulerede kartofler«, nævnt i tabellen til bilag III, del D, i levnedsmiddel-spalten, erstattes af »Tørrede kartofler«.

17. Betegnelsen »Pulverte« i tabellen til bilag IV vedrørende E 297 Fumarsyre erstattes af »Aromatiseret te og urtete, også i pulverform«.

18. Tabellen vedrørende E 338 til E 452, nævnt i bilag IV, erstattes af følgende tabel:

»I følgende produkter kan phosphorsyre og phosphaterne E 338, E 339, E 340, E 341, E 343, E 450, E 451 og E 452 tilsættes enkeltvis eller sammen

E 338	Phosphorsyre	Ikke-alkoholholdige aromatise-rede drikkevarer	700 mg/l
		Steriliseret mælk og UHT-behandlet mælk	1 g/l
E 339	Natriumphosfater	Delvis inddampet mælk med under 28 % tørstof	1 g/kg
	i) Mononatriumphosphat	Delvis inddampet mælk med over 28 % tørstof	1,5 g/kg
	ii) Dinatriumphosphat	Mælkepulver og skummet-mælkspulver	2,5 g/kg
	iii) Trinatriumphosphat	Pasteuriseret, steriliseret og UHT-behandlet fløde	5 g/kg
		Flødeskum og tilsvarende produkter på basis af vegeta-bilsk fedt	5 g/kg

E 340	Kaliumphosphater	Umodnet ost (undtagen Mozzarella)	2 g/kg
	i) Monokaliumphosphat	Smelteost og smelteostlignende produkter	20 g/kg
	ii) Dikaliumphosphat	Kødprodukter	5 g/kg
	iii) Trikaliumphosphat	Drikkevarer til sportsfolk og »prepared table waters« Kosttilskud	0,5 g/l quantum satis
E 341	Calciumphosphater	Salt og erstatninger herfor	10 g/kg
	i) Monocalciumphosphat	Drikkevarer af vegetabiliske proteiner	20 g/l
	ii) Dicalciumphosphat	»Beverage whiteners«	30 g/kg
	iii) Tricalciumphosphat	»Beverage whiteners« til brug i drikkevareautomater Konsumis	50 g/kg 1 g/kg
E 343	Magnesiumphosphater	Desserter	3 g/kg
	i) Monomagnesiumphosphat	Tørpulverblandinger til desserter	7 g/kg
	ii) Dimagnesiumphosphat	Finere bagværk	20 g/kg
		Mel	2,5 g/kg
E 450	Diphosphater	Mel, selvhævende	20 g/kg
	i) Dinatriumdiphosphat	Soda bread	20 g/kg
	ii) Trinatriumdiphosphat	Flydende æg (æggehvide, æggeblomme eller helæg)	10 g/kg
	iii) Tetranatriumdiphosphat	Saucer	5 g/kg
	v) Tetrakaliumdiphosphat	Supper og bouillon	3 g/kg
	vi) Dicalciumdiphosphat	Te og urtete	2 g/l
	vii) Calciumdihydrogendiphosphat	Æblecider og pærecider	2 g/l
		Tyggegummi	quantum satis
E 451	Triphosphater	Tørrede levnedsmidler i pulverform	10 g/kg
	i) Pentanatriumtriphosphat	Chokolade- og maldrikkevarer på basis af mejeriprodukter	2 g/l
	ii) Pentakaliumtriphosphat	Alkoholholdige drikkevarer (undtagen vin og øl)	1 g/l
		Morgenmadscerealier	5 g/kg
E 452	Polyphosphater	Snacks	5 g/kg
	i) Natriumpolyphosphat	Surimi	1 g/kg
	ii) Kaliumpolyphosphat	Fiske- og krebsdyrpasta	5 g/kg
	iii) Natriumcalciumpolyphosphat	»Toppings« (sirup til pandekager, aromatiseret sirup til milkshakes og konsumis; lignende produkter)	3 g/kg
		Specialprodukter til særlig ernæring	5 g/kg
	iv) Calciumpolyphosphater	Glaseringslag til kød og grøntsager	4 g/kg
		Konfekturprodukter af sukker	5 g/kg
		Flormelis	10 g/kg
		Nudler	2 g/kg
		Battere	12 g/kg
		Filet af uforarbejdet fisk, frossen og dybfrossen	5 g/kg
		Frosne og dybfrosne krebsdyr-, blæksprutte- og bløddyrprodukter	5 g/kg
		Forarbejdede kartoffelprodukter (herunder frosne, dybfrosne, kølede og tørrede produkter) og tørrede frosne og dybfrosne kartofler	5 g/kg
		Fedtstoffer til påsmøring, undtagen smør	5 g/kg
		Smør af sur fløde	2 g/kg«.

19. Teksten vedrørende »Minarine« under E 385 i tabellen i bilag IV ændres således:

		Fedtstoffer til påsmøring som defineret i bilag B og C i forordning (EF) nr. 2991/94 (*) med et fedtindhold på 41 % eller derunder	100 mg/kg
--	--	--	-----------

(*) EFT nr. L 316 af 9. 12. 1994, s. 2.

20. Følgende levnedsmidler og maksimumsværdier tilføjes til tabellen vedrørende E 473 og E 474, nævnt i bilag IV:

E 473	Sakkaroseestere af fedtstyrer	Mælke og flødelignende produkter	5 g/kg
E 474	Sakkaroseglycerider	Steriliseret fløde og fløde med reduceret fedtindhold	5 g/kg
		Vandbaserede aromatiserede drikkevarer	200 mg/l

21. Teksten vedrørende »Smørbare fedtprodukter og dressing med lavt eller meget lavt fedtindhold« under E 476 i tabellen i bilag IV ændres således:

E 476	Polyglycerolpolyricinoleat	Smørbare fedtprodukter som defineret i bilag A, B og C i forordning (EF) nr. 2991/94 med et fedtindhold på 41 % eller mindre	4 g/kg
		Smørbare fedtprodukter med et meget lavt fedtindhold på under 10 % fedt	4 g/kg
		Dressing	4 g/kg

22. Følgende levnedsmidler og maksimumsværdier i tabellen vedrørende E 551 til E 559 i bilag IV tilføjes:

		Fedtstoffer og olier til stegning	30 g/kg
		Krydderier	30 g/kg
		Konfekturprodukter (kun overfladebehandling)	quantum satis

23. Teksten vedrørende »Hård ost og smelteost, i skiver«, nævnt i tabellen vedrørende E 551-E 559 i bilag IV, ændres således:

		Hård, halvhård ost og smelteost i skiver eller revet	
		Ostelignende stoffer i skiver eller revet samt smelteostlignende stoffer	10 g/kg

24. Følgende levnedsmiddel og maksimumsværdi tilføjes til tabellen vedrørende E 405, nævnt i bilag IV:

E 405	Propan-1,2-diol alginat	Cider (undtagen cidre bouché)	100 mg/l
-------	-------------------------	-------------------------------	----------

25. Følgende levnedsmiddel og maksimumsværdi tilføjes til tabellen vedrørende E 900, nævnt i bilag IV:

E 900	Dimethylpolysiloxan	Cider (undtagen cidre bouché)	10 mg/l
-------	---------------------	-------------------------------	---------

26. Følgende levnedsmidler og maksimumsværdier tilføjes til tabellen vedrørende E 912 og E 914, nævnt i bilag IV:

E 912 E 914	Montansyreestere Oxideret polyethylen voks	Frisk melon, mango, papaya og avocado, kun overfladebehandling	quantum satis
----------------	---	--	---------------

27. Teksten vedrørende »Margarine« og »Minarine«, nævnt i tabellen vedrørende E 959 i bilag IV, ændres således:

E 959	Neohesperidin Dihydrochalcon	Smørbare fedtstoffer som defineret i bilag B og C i forordning (EF) nr. 2991/94	5 mg/kg
-------	---------------------------------	---	---------

28. Følgende levnedsmiddel og maksimumsværdi tilføjes til tabellen vedrørende E 999 i bilag IV:

E 999	Quillaiaekstrakt	Cider (undtagen cidre bouché)	200 mg/kg, beregnet som vandfri ekstrakt
-------	------------------	-------------------------------	--

29. Følgende tabel tilføjes til bilag IV:

E 905	Mikrokrystallinsk voks	Overfladebehandling af — poleret ris — konfekturprodukter undtagen chokolade — tyggegummi — melon, papaya, mango og avocado	quantum satis 140 mg/kg
E 1518	Triacetin	Tyggegummi	quantum satis

30. Følgende tilføjes til tabellen i bilag V:

E 468	Tværforbundet natriumcarboxymethylcellulose		
E 469	Enzymatisk hydrolyseret carboxymethylcellulose		
E 1451	Acetyleret oxideret stivelse		

31. Følgende tilføjes til tabellen i bilag VI, afsnit 3:

E 1451	Acetyleret oxideret stivelse	Overgangskost	50 g/kg
--------	------------------------------	---------------	---------

32. Følgende sætning tilføjes til bilag VI, afsnit 4:

»E 1450 stivelsenatriumoctenylsuccinat (E 1450) kan tilsættes op til 20 g/kg til modermælkserstatninger til spædbørn med særligt medicinsk formål og til tilskudsblandinger til spædbørn med særligt medicinsk formål.«

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

søger

EN DIREKTØR

(m/k)

for direktorat »Informations- og kommunikationsstrategi« i generaldirektorat »Information, Kommunikation, Kultur og AV-sektoren«.

Direktørens opgaver består i at tilrettelægge informations- og kommunikationsaktiviteter, især de, der skal gennemføres uden for Bruxelles og Luxembourg, samt at koordinere arbejdet i Kommissionens net af repræsentationer i medlemsstaterne.

Den pågældende skal have et godt kendskab til Kommissionens politik og strategi på informationsområdet og til forbindelserne med Europa-Parlamentet og medlemsstaterne.

Der kræves en akademisk kandidatuddannelse.

Ansøgerne skal være statsborgere i en af Det Europæiske Fællesskabs medlemsstater.

Europa-Kommissionen fører en ligestillingspolitik for kvinder og mænd og bestræber sig på at undgå enhver form for forskelsbehandling på grund af race, tro eller handicap.

Interesserede bedes sende et detaljeret curriculum vitae, maskinskrevet og ikke over fire sider, samt fotokopier af eksamensbevis og eventuelt bevis for postgraduate studier og arbejdsgiveranbefalinger, poststempleet senest den **25. marts 1997**. Ansøgning med bilag skal sendes til følgende adresse:

Europa-Kommissionen
Kontoret for Ansættelser SC 41 (Direktør GD X)
Rue de la Loi/Wetstraat 200
B-1049 Bruxelles/Brussel

<http://europa.eu.int>